

Inhoud

IV Informatie

INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN INSTANTIES VAN DE EUROPESE UNIE

Hof van Justitie van de Europese Unie

2018/C 294/01

Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het *Publicatieblad van de Europese Unie*

1

V Bekendmakingen

GERECHTELIJKE PROCEDURES

Hof van Justitie

2018/C 294/02

Zaak C-203/16 P: Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 28 juni 2018 — Dirk Andres, in zijn hoedanigheid van curator in het faillissement van Heitkamp BauHolding GmbH / Europese Commissie, Bondsrepubliek Duitsland [Hogere voorziening — Staatssteun — Duitse wettelijke belastingregeling betreffende bepaalde overdrachten van verliezen op toekomstige belastingjaren („saneringsclausule”) — Besluit waarbij de steunregeling onverenigbaar met de interne markt wordt verklaard — Beroep tot nietigverklaring — Ontvankelijkheid — Artikel 263, vierde alinea, VWEU — Individueel geraakte persoon — Artikel 107, lid 1, VWEU — Begrip „staatssteun” — Selectiviteitsvoorwaarde — Vaststelling van het referentiekader — Juridische kwalificatie van de feiten]

2

2018/C 294/03

Zaak C-208/16 P: Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 28 juni 2018 — Bondsrepubliek Duitsland / Dirk Andres (curator in het faillissement van Heitkamp BauHolding GmbH), Europese Commissie [Hogere voorziening — Staatssteun — Duitse wettelijke belastingregeling betreffende bepaalde overdrachten van verliezen op toekomstige belastingjaren („saneringsclausule”) — Besluit waarbij de steunregeling onverenigbaar met de interne markt wordt verklaard — Beroep tot nietigverklaring — Ontvankelijkheid — Artikel 263, vierde alinea, VWEU — Individueel geraakte persoon — Artikel 107, lid 1, VWEU — Begrip „staatssteun” — Selectiviteitsvoorwaarde — Vaststelling van het referentiekader — Juridische kwalificatie van de feiten]

3

2018/C 294/04	Zaak C-209/16 P: Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 28 juni 2018 — Bondsrepubliek Duitsland / Lowell Financial Services GmbH, voorheen GFKL Financial Services AG, Europese Commissie [Hogere voorziening — Staatssteun — Duitse wettelijke belastingregeling betreffende bepaalde overdrachten van verliezen op toekomstige belastingjaren („saneringsclausule”) — Besluit waarbij de steunregeling onverenigbaar met de interne markt wordt verklaard — Beroep tot nietigverklaring — Ontvankelijkheid — Artikel 263, vierde alinea, VWEU — Individueel geraakte persoon — Artikel 107, lid 1, VWEU — Begrip „staatssteun’ — Selectiviteitsvoorwaarde — Vaststelling van het referentiekader — Juridische kwalificatie van de feiten]	4
2018/C 294/05	Zaak C-219/16 P: Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 28 juni 2018 — Lowell Financial Services GmbH, voorheen GFKL Financial Services AG / Europese Commissie, Bondsrepubliek Duitsland [Hogere voorziening — Staatssteun — Duitse wettelijke belastingregeling betreffende bepaalde overdrachten van verliezen naar toekomstige belastingjaren („saneringsclausule”) — Besluit waarbij de steunregeling onverenigbaar met de interne markt wordt verklaard — Beroep tot nietigverklaring — Ontvankelijkheid — Artikel 263, vierde alinea, VWEU — Individueel geraakte persoon — Artikel 107, lid 1, VWEU — Begrip „staatssteun” — Selectiviteitsvoorwaarde — Vaststelling van het referentiekader — Juridische kwalificatie van de feiten]	5
2018/C 294/06	Zaak C-451/16: Arrest van het Hof (Grote kamer) van 26 juni 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Supreme Court of the United Kingdom — Verenigd Koninkrijk) — MB / Secretary of State for Work and Pensions (Prejudiciële verwijzing — Richtlijn 79/7/EEG — Gelijke behandeling van mannen en vrouwen op het gebied van de sociale zekerheid — Nationale overheidspensioenregeling — Voorwaarden voor de erkenning van een geslachtsverandering — Nationale regeling die deze erkenning afhankelijk stelt van de nietigverklaring van een huwelijk dat vóór die geslachtsverandering is gesloten — Weigering om een ouderdomspensioen van overheidswege toe te kennen aan een persoon die van geslacht is veranderd vanaf de wettelijke pensioenleeftijd voor personen van het verkregen geslacht — Rechtstreekse discriminatie op grond van geslacht)	5
2018/C 294/07	Zaak C-564/16 P: Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 28 juni 2018 — Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)/Puma SE [Hogere voorziening — Uniemerk — Verordening (EG) nr. 207/2009 — Artikel 8, lid 5 — Artikel 76 — Oppositieprocedure — Relatieve weigeringsgronden — Verordening (EG) nr. 2868/95 — Regel 19 — Regel 50, lid 1 — Bestaan van eerdere beslissingen van het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO) die de bekendheid van het oudere merk erkennen — Beginsel van behoorlijk bestuur — Inaanmerkingneming van deze beslissingen in latere oppositieprocedures — Motiveringsplicht — Procedurele verplichtingen van de kamers van beroep van het EUIPO]	6
2018/C 294/08	Zaak C-635/16 P: Arrest van het Hof (Tiende kamer) van 28 juni 2018 — Spliethoff’s Bevrachtingskantoor BV/Europese Commissie (Hogere voorziening — Beroep tot nietigverklaring — Ontvankelijkheid — Vaststelling van het voorwerp van het geschil — Financiële bijstand in het kader van de Connecting Europe Facility (CEF) — Sector vervoer voor de periode 2014-2020 — Oproepen tot het indienen van voorstellen — Uitvoerend Agentschap innovatie en netwerken (INEA) — E-mail waarbij rekwrante op de hoogte werd gesteld van de afwijzing van haar voorstel — Latere beslissing van de Europese Commissie houdende vaststelling van de lijst van geselecteerde voorstellen — Effectieve rechterlijke bescherming)	7
2018/C 294/09	Zaak C-2/17: Arrest van het Hof (Tiende kamer) van 28 juni 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Superior de Justicia de Galicia — Spanje) — Instituto Nacional de la Seguridad Social / Jesús Crespo Rey [Prejudiciële verwijzing — Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten, enerzijds, en de Zwitserse Bondsstaat, anderzijds, over het vrije verkeer van personen — Sociale zekerheid van migrerende werknemers — Verordening (EG) nr. 883/2004 — Bijlage XI, rubriek „Spanje”, punt 2 — Ouderdomspensioen — Berekeningswijze — Theoretisch bedrag — Relevante bijdragegrondslag — Bijzondere overeenkomst — Keuze voor de bijdragegrondslag — Nationale wettelijke regeling waarbij de werknemer wordt verplicht om bijdragen te betalen op basis van de minimale bijdragegrondslag]	7
2018/C 294/10	Zaak C-57/17: Arrest van het Hof (Zevende kamer) van 28 juni 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana — Spanje) — Eva Soraya Checa Honrado / Fondo de Garantía Salarial (Prejudiciële verwijzing — Sociale politiek — Bescherming van werknemers bij insolventie van de werkgever — Richtlijn 2008/94/EG — Artikel 3, eerste alinea — Door het waarborgfonds gegarandeerde betaling — Vergoeding wegens beëindiging van de arbeidsverhouding — Overplaatsing van de werkplek die noopt tot een wijziging van de woonplaats van de werknemer — Wijziging van een wezenlijk element van de arbeidsovereenkomst — Beëindiging van de arbeidsovereenkomst door de werknemer — Beginsel van gelijkheid en non-discriminatie)	8

2018/C 294/11	Zaak C-90/17: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 27 juni 2018 [verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) — Portugal] — Turbogás Produtora Energética SA/Autoridade Tributária e Aduaneira [Prejudiciële verwijzing — Richtlijn 2003/96/EG — Heffing van belasting over energieproducten en elektriciteit — Artikel 21, lid 5, derde alinea — Entiteit die voor eigen gebruik elektriciteit produceert — Kleine elektriciteitsproducenten — Artikel 14, lid 1, onder a) — Energieproducten ten behoeve van het opwekken van elektriciteit — Verplichting tot vrijstelling]	9
2018/C 294/12	Zaak C-230/17: Arrest van het Hof (Derde kamer) van 27 juni 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Østre Landsret — Denemarken) — Erdem Deha Altiner, Isabel Hanna Ravn / Udlændingestyrelsen (Prejudiciële verwijzing — Burgerschap van de Unie — Artikel 21, lid 1, VWEU — Richtlijn 2004/38/EG — Recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten — Verblijfsrecht van een derdelander die familielid is van een burger van de Unie, in de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit bezit — Binnenkomst van dit familielid op het grondgebied van de lidstaat in kwestie nadat de burger van de Unie naar deze lidstaat is teruggekeerd)	9
2018/C 294/13	Zaak C-246/17: Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 27 juni 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Raad van State — België) — Ibrahima Diallo / Belgische Staat (Prejudiciële verwijzing — Burgerschap van Europese Unie — Richtlijn 2004/38/EG — Artikel 10, lid 1 — Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie — Afgifte — Termijn — Vaststelling en kennisgeving van het besluit — Gevolgen van niet-naleving van de termijn van zes maanden — Procedurele autonomie van de lidstaten — Doeltreffendheidsbeginsel)	10
2018/C 294/14	Zaak C-364/17: Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 27 juni 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Administrativen sad — Varna — Bulgarije) — „Varna Holideis” EOOD/ Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite [Prejudiciële verwijzing — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (btw) — Richtlijn 2006/112/EG — Levering van een onroerend goed vóór de toetreding van de Republiek Bulgarije tot de Europese Unie — Nietigheid van de verkoopovereenkomst vastgesteld na de toetreding — Verplichting tot herziening van de oorspronkelijk toegepaste aftrek — Uitlegging — Bevoegdheid van het Hof]	11
2018/C 294/15	Gevoegde zaken C-459/17 en C-460/17: Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 27 juni 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Conseil d'État — Frankrijk) — SGI (C-459/17), Valériane SNC (C-460/17) / Ministre de l'Action et des Comptes publics (Prejudiciële verwijzing — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (btw) — Recht op aftrek van voorbelasting — Materiële voorwaarden voor het recht op aftrek — Daadwerkelijke levering van de goederen)	11
2018/C 294/16	Zaak C-512/17: Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 28 juni 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Sąd Rejonowy Poznań — Stare Miasto w Poznaniu — Polen) — procedure ingeleid door HR (Prejudiciële verwijzing — Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken — Bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake ouderlijke verantwoordelijkheid — Verordening (EG) nr. 2201/2003 — Artikel 8, lid 1 — Gewone verblijfplaats van een kind — Zuigeling — Beslissende omstandigheden voor de bepaling van deze verblijfplaats)	12
2018/C 294/17	Zaak C-731/17 P: Hogere voorziening ingesteld op 23 december 2017 door Nap Innova Hoteles, S.L. tegen de beschikking van het Gerecht (Achtste kamer) van 4 december 2017 in zaak T-522/17, Nap Innova Hoteles / GAR	13
2018/C 294/18	Zaak C-118/18 P: Hogere voorziening ingesteld op 14 februari 2018 door Hochmann Marketing GmbH, voorheen Bittorrent Marketing GmbH tegen het arrest van het Gerecht (Derde kamer) van 12 december 2017 in zaak T-771/15, Hochmann Marketing/EUIPO	13
2018/C 294/19	Zaak C-318/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (België) op 11 mei 2018 — Oracle Belgium BVBA tegen Belgische Staat	14
2018/C 294/20	Zaak C-331/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Krajský súd v Prešove (Slowakije) op 22 mei 2018 — TE / Pohotovost s.r.o.	15

2018/C 294/21	Zaak C-341/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Raad van State (Nederland) op 24 mei 2018 — Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid tegen J. e.a.	16
2018/C 294/22	Zaak C-344/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Arbeidshof te Gent (België) op 25 mei 2018 — ISS Facility Services NV tegen Sonia Govaerts, Euroclean NV	16
2018/C 294/23	Zaak C-348/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato (Italië) op 29 mei 2018 — Azienda Agricola Barausse Antonio e Gabriele — Società semplice / Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA)	17
2018/C 294/24	Zaak C-349/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Vrederecht te Antwerpen (België) op 30 mei 2018 — Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS) tegen Mbutuku Kanyeba	18
2018/C 294/25	Zaak C-350/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Vrederecht te Antwerpen (België) op 30 mei 2018 — Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS) tegen Larissa Nijls	18
2018/C 294/26	Zaak C-351/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Vrederecht te Antwerpen (België) op 30 mei 2018 — Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS) tegen Jean-Louis Anita Dedroog	19
2018/C 294/27	Zaak C-354/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Bacău (Roemenië) op 30 mei 2018 — Radu Lucian Rusu, Oana Maria Rusu / SC Blue Air — Airline Management Solutions Srl	20
2018/C 294/28	Zaak C-355/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landesgericht Salzburg (Oostenrijk) op 31 mei 2018 — Barbara Rust-Hackner/Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich	21
2018/C 294/29	Zaak C-356/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landesgericht Salzburg (Oostenrijk) op 31 mei 2018 — Christian Gmoser/Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich	22
2018/C 294/30	Zaak C-357/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door Landesgericht Salzburg (Oostenrijk) op 31 mei 2018 — Bettina Plackner / Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich	23
2018/C 294/31	Zaak C-359/18 P: Hogere voorziening ingesteld op 1 juni 2018 door het Europees Geneesmiddelenbureau tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer) van 22 maart 2018 in zaak T-80/16, Shire Pharmaceuticals Ireland / EMA	23
2018/C 294/32	Zaak C-364/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Italië) op 4 juni 2018 — Eni SpA / Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze	24
2018/C 294/33	Zaak C-365/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Italië) op 4 juni 2018 — Shell Italia E & P SpA / Ministero dello Sviluppo Economico e.a.	25
2018/C 294/34	Zaak C-366/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado de lo Social de Madrid (Spanje) op 5 juni 2018 — José Manuel Ortiz Mesonero / UTE Luz Madrid Centro (bestaande uit de handelsvennootschappen SICE S.A., Urbalux S.A., ImesAPI S.A., Extralux S.A. en Citelum Ibérica S.A.)	25
2018/C 294/35	Zaak C-367/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door Tribunal Supremo (Spanje) op 4 juni 2018 — María Teresa Aragón Carrasco, María Eugenia Cotano Montero, María Gloria Ferratges Castellanos, Raquel García Ferratges, Elena Muñoz Mora, Ángela Navas Chillón, Mercedes Noriega Bosch, Susana Rizo Santaella, Desamparados Sánchez Ramos, Lucía Santana Ruiz en Luis Salas Fernández (als erfgenaam van Lucía Sánchez de la Peña) / Administración del Estado	26
2018/C 294/36	Zaak C-373/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Administrativo e Fiscal de Penafiel (Portugal) op 7 juni 2018 — Prosa — Produtos e Serviços Agrícolas / Autoridade Tributária e Aduaneira	27

2018/C 294/37	Zaak C-377/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Spetsializan nakazatelen sad (Bulgarije) op 8 juni 2018 — Strafzaak tegen AH, PB, CX, KM, PH	27
2018/C 294/38	Zaak C-380/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Raad van State (Nederland) op 11 juni 2018 — Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, andere partij: E.P.	28
2018/C 294/39	Zaak C-381/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Raad van State (Nederland) op 11 juni 2018 — G.S., andere partij: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	28
2018/C 294/40	Zaak C-382/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Raad van State (Nederland) op 11 juni 2018 — V.G., andere partij: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	29
2018/C 294/41	Zaak C-383/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku (Polen) op 11 juni 2018 — Lexitor Sp. z o.o./Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo — Kredytowa im. Franciszka Stefczyka z siedzibą w Gdyni, Santander Consumer Bank S.A. z siedzibą we Wrocławiu, mBank S.A. z siedzibą w Warszawie	30
2018/C 294/42	Zaak C-385/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato (Italië) op 11 juni 2018 — Arriva Italia Srl e.a. / Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti	30
2018/C 294/43	Zaak C-386/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Nederland) op 11 juni 2018 — Coöperatieve Producentenorganisatie en Beheersgroep Texel UA tegen Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit	31
2018/C 294/44	Zaak C-387/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Polen) op 12 juni 2018 — Delfarma Sp. Z o.o./Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych	32
2018/C 294/45	Zaak C-389/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (België) op 13 juni 2018 — Brussels Securities nv / Belgische Staat	32
2018/C 294/46	Zaak C-397/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado de lo Social de Barcelona (Spanje) op 15 juni 2018 — Ana María Páez Juárez / Nobel Plásticos Ibérica S.A.	33
2018/C 294/47	Zaak C-398/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Spanje) op 15 juni 2018 — Antonio Bocero Torrico / Instituto Nacional de la Seguridad Social en Tesorería General de la Seguridad Social	34
2018/C 294/48	Zaak C-399/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Nederland) op 18 juni 2018 — Vereniging Gasopslag Nederland, TAQA Onshore BV, TAQA Piek Gas BV tegen Autoriteit Consument en Markt	35
2018/C 294/49	Zaak C-401/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Krajský soud v Praze (Tsjechische Republiek) op 18 juni 2018 — Herst, s.r.o. / Odvolací finanční ředitelství	35
2018/C 294/50	Zaak C-403/18 P: Hogere voorziening ingesteld op 14 juni 2018 door Alcogroup en Alcodis tegen het arrest van het Gerecht (Achtste kamer) van 10 april 2018 in zaak T-274/15, Alcogroup en Alcodis/Europese Commissie	37
2018/C 294/51	Zaak C-407/18: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Višje sodišče v Mariboru (Slovenië) op 21 juni 2018 — Aleš Kuhar, Jožef Kuhar / Addiko Bank d.d.	37
2018/C 294/52	Zaak C-440/18 P: Hogere voorziening ingesteld op 4 juli 2018 door Verein Deutsche Sprache e.V. tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer) van 23 april 2018 in zaak T-468/16, Verein Deutsche Sprache e.V./Europese Commissie	38
2018/C 294/53	Zaak C-443/18: Beroep ingesteld op 4 juli 2018 — Europese Commissie / Italiaanse Republiek . . .	39
Gerecht		
2018/C 294/54	Gevoegde zaken T-379/10 RENV en T-381/10 RENV: Arrest van het Gerecht van 3 juli 2018 — Keramag Keramische Werke e.a. / Commissie („Mededinging — Mededingingsregelingen — Franse markt voor badkamersanitair — Besluit waarbij een inbreuk op artikel 101 VWEU en artikel 53 van de EER-Overeenkomst wordt vastgesteld — Deelname aan de mededingingsregeling van bepaalde entiteiten — Nieuwe beoordeling van bewijzen”)	41

2018/C 294/55	Zaak T-222/14 RENV: Arrest van het Gerecht van 4 juli 2018 — Deluxe Entertainment Services Group/EUIPO (deluxe) [„Uniemerkt — Aanvraag voor Uniebeeldmerk deluxe — Absolute weigeringsgrond — Geen onderscheidend vermogen — Artikel 7, lid 1, onder b), van verordening (EG) nr. 207/2009 [thans artikel 7, lid 1, onder b) van verordening (EU) 2017/1001] — Motiveringsplicht — Artikel 75 van verordening nr. 207/2009 (thans artikel 94 van verordening 2017/1001)]	42
2018/C 294/56	Zaak T-616/15: Arrest van het Gerecht van 3 juli 2018 — Transtec/Commissie („EOF — ACS-landen — Overeenkomst van Cotonou — Steunprogramma voor culturele initiatieven in de Portugeestalige landen van Afrika — Bedragen die de Commissie heeft uitbetaald aan de organisatie belast met de financiële uitvoering van het programma in Guinee-Bissau — Invordering naar aanleiding van een financiële audit — Verrekening van schuldvorderingen — Evenredigheid — Ongerechtigdheid — Niet-contractuele aansprakelijkheid”)	42
2018/C 294/57	Zaak T-88/17: Arrest van het Gerecht van 5 juli 2018 — Spanje / Commissie [„Elfpo — Laatste jaar van uitvoering van de programmeringsperiode 2007-2013 — Goedkeuring van de rekeningen van de betaalorganen van de lidstaten — Besluit waarbij een bepaald bedrag in het kader van het programma voor plattelandsontwikkeling van de autonome gemeenschap Extremadura wordt aangemerkt als niet opnieuw te gebruiken — Berekeningsmethode — Artikel 69, lid 5 ter, van verordening (EG) nr. 1698/2005 — Gewettigd vertrouwen”]	43
2018/C 294/58	Zaak T-98/17: Arrest van het Gerecht van 30 mei 2018 — RT/Parlement („Openbare dienst — Ambtenaren — Ziekteverlof — Artikel 59, lid 1, van het Statuut — Interne regels voor de controle op afwezigheid van het werk en periodieke controles op het voortduren van invaliditeit — Medisch arrest — Ontbreken van de handtekening en het stempel van de arts — Medisch controle op afstand door middel van Internet — Weigering van aanvaarding”)	44
2018/C 294/59	Zaak T-218/17: Arrest van het Gerecht van 29 juni 2018 — HF / Parlement („Openbare dienst — Arbeidscontractanten — Artikel 24 van het Statuut — Verzoek om bijstand — Artikel 12 bis van het Statuut — Psychisch geweld — Adviescomité intimidatie en de voorkoming van intimidatie op het werk — Besluit tot afwijzing van het verzoek om bijstand — Recht om te worden gehoord — Beginsel van hoor en wederhoor — Weigering van kennisgeving van het advies van het adviescomité en van de verslagen van het horen van getuigen — Duur van de administratieve procedure — Redelijke termijn”)	45
2018/C 294/60	Zaken T-402/17 en T-403/17: Arrest van het Gerecht van 3 juli 2018 — Vienna International Hotelmanagement/EUIPO (Vienna House en VIENNA HOUSE) [„Uniemerkt — Aanvragen voor Uniewoordmerk Vienna House en Uniebeeldmerk VIENNA HOUSE — Absolute weigeringsgrond — Beschrijvend karakter — Geen onderscheidend vermogen — Artikel 7, lid 1, onder b) en c), van verordening (EG) nr. 207/2009 [thans artikel 7, lid 1, onder b) en c), van verordening 2017/1001]”]	45
2018/C 294/61	Zaak T-322/18: Beroep ingesteld op 23 mei 2018 — García Ruiz/Parlement	46
2018/C 294/62	Zaak T-341/18: Beroep ingesteld op 31 mei 2018 — NEC Corporation/Commissie	47
2018/C 294/63	Zaak T-342/18: Beroep ingesteld op 30 mei 2018 — Nichicon Corporation/Commissie	48
2018/C 294/64	Zaak T-343/18: Beroep ingesteld op 3 juni 2018 — Tokin Corporation/Commissie	50
2018/C 294/65	Zaak T-344/18: Beroep ingesteld op 4 juni 2018 — Rubycon en Rubycon Holdings/Commissie	51
2018/C 294/66	Zaak T-351/18: Beroep ingesteld op 5 juni 2018 — Ukrselhosprom PCF en Versobank/ECB	51
2018/C 294/67	Zaak T-363/18: Beroep ingesteld op 5 juni 2018 — Nippon Chemi-Con Corporation/Commissie	52
2018/C 294/68	Zaak T-380/18: Beroep ingesteld op 25 juni 2018 — Intas Pharmaceuticals/EUIPO — Laboratorios Indas (INTAS)	54

2018/C 294/69	Zaak T-383/18: Beroep ingesteld op 26 juni 2018 — Sta*Ware EDV Beratung/EUIPO — Accelerate IT Consulting (businessNavi)	55
2018/C 294/70	Zaak T-386/18: Beroep ingesteld op 27 juni 2018 — Iccrea Banca / Commissie en GAR	56
2018/C 294/71	Zaak T-393/18: Beroep ingesteld op 28 juni 2018 — Mellifera / Commissie	57
2018/C 294/72	Zaak T-399/18: Beroep ingesteld op 27 juni 2018 — TrekStor/EUIPO (Theatre)	58
2018/C 294/73	Zaak T-404/18: Beroep ingesteld op 2 juli 2018 — Zhadanov/EUIPO (PDF Expert)	59
2018/C 294/74	Zaak T-405/18: Beroep ingesteld op 3 juli 2018 — Holmer Dahl/GAR	59
2018/C 294/75	Zaak T-412/18: Beroep ingesteld op 2 juli 2018 — mobile.de/EUIPO — Droujestvo S Ogranichena Otvornost „Rezon” (mobile.ro)	60
2018/C 294/76	Zaak T-413/18: Beroep ingesteld op 4 juli 2018 — Portigon/GAR	61
2018/C 294/77	Zaak T-415/18: Beroep ingesteld op 4 juli 2018 — Silgan Closures en Silgan Holdings/Commissie	62
2018/C 294/78	Zaak T-421/18: Beroep ingesteld op 10 juli 2018 — Bauer Radio/EUIPO — Weinstein (MUSIKISS)	63
2018/C 294/79	Zaak T-423/18: Beroep ingesteld op 6 juli 2018 — Fissler/EUIPO (vita)	64

IV

*(Informatie)*INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN
INSTANTIES VAN DE EUROPESE UNIE

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE

Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het *Publicatieblad van de Europese Unie*

(2018/C 294/01)

Laatste publicatie

PB C 285 van 13.8.2018

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 276 van 6.8.2018

PB C 268 van 30.7.2018

PB C 259 van 23.7.2018

PB C 249 van 16.7.2018

PB C 240 van 9.7.2018

PB C 231 van 2.7.2018

Deze teksten zijn beschikbaar in

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Bekendmakingen)

GERECHTELIJKE PROCEDURES

HOF VAN JUSTITIE

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 28 juni 2018 — Dirk Andres, in zijn hoedanigheid van curator in het faillissement van Heitkamp BauHolding GmbH / Europese Commissie, Bondsrepubliek Duitsland

(Zaak C-203/16 P) ⁽¹⁾

[Hogere voorziening — Staatssteun — Duitse wettelijke belastingregeling betreffende bepaalde overdrachten van verliezen op toekomstige belastingjaren („saneringsclausule”) — Besluit waarbij de steunregeling onverenigbaar met de interne markt wordt verklaard — Beroep tot nietigverklaring — Ontvankelijkheid — Artikel 263, vierde alinea, VWEU — Individueel geraakte persoon — Artikel 107, lid 1, VWEU — Begrip „staatssteun” — Selectiviteitsvoorwaarde — Vaststelling van het referentiekader — Juridische kwalificatie van de feiten]

(2018/C 294/02)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwirant: Dirk Andres, in zijn hoedanigheid van curator in het faillissement van Heitkamp BauHolding GmbH (vertegenwoordigers: W. Niemann, S. Geringhoff, Rechtsanwalt en P. Dodos, Rechtsanwältin)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie (vertegenwoordigers: R. Lyal, T. Maxian Rusche en K. Blanck-Putz, gemachtigden), Bondsrepubliek Duitsland (vertegenwoordigers: T. Henze en R. Kanitz, gemachtigden)

Dictum

- 1) De incidentele hogere voorziening wordt afgewezen.
- 2) Punten 2 en 3 van het dictum van het arrest van het Gerecht van de Europese Unie van 4 februari 2016, Heitkamp BauHolding/Commissie (T-287/11, EU:T:2016:60), worden vernietigd.
- 3) Besluit 2011/527/EU van de Commissie van 26 januari 2011 betreffende de steunmaatregel van Duitsland C 7/10 (ex CP 250/09 en NN 5/10) „KStG, Sanierungsklausel”, wordt nietig verklaard.
- 4) De Europese Commissie wordt, behalve in haar eigen kosten, verwezen in de kosten van Dirk Andres, in zijn hoedanigheid van curator in het faillissement van Heitkamp BauHolding GmbH, betreffende zowel de procedure in eerste aanleg als de procedure in hogere voorziening.

5) De Bondsrepubliek Duitsland draagt haar eigen kosten van de procedure in hogere voorziening.

⁽¹⁾ PB C 211 van 13.6.2016.

**Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 28 juni 2018 — Bondsrepubliek Duitsland / Dirk Andres
(curator in het faillissement van Heitkamp BauHolding GmbH), Europese Commissie**

(Zaak C-208/16 P) ⁽¹⁾

[Hogere voorziening — Staatssteun — Duitse wettelijke belastingregeling betreffende bepaalde overdrachten van verliezen op toekomstige belastingjaren („saneringsclausule”) — Besluit waarbij de steunregeling onverenigbaar met de interne markt wordt verklaard — Beroep tot nietigverklaring — Ontvankelijkheid — Artikel 263, vierde alinea, VWEU — Individueel geraakte persoon — Artikel 107, lid 1, VWEU — Begrip ‚staatssteun’ — Selectiviteitsvoorwaarde — Vaststelling van het referentiekader — Juridische kwalificatie van de feiten]

(2018/C 294/03)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwirante: Bondsrepubliek Duitsland (vertegenwoordigers: T. Henze en R. Kanitz, gemachtigden)

Andere partijen in de procedure: Dirk Andres (curator in het faillissement van Heitkamp BauHolding GmbH) (vertegenwoordigers: W. Niemann, S. Geringhoff en P. Dodos, Rechtsanwälte), Europese Commissie (vertegenwoordigers: R. Lyal, T. Maxian Rusche en K. Blanck-Putz, gemachtigden)

Dictum

- 1) De incidentele hogere voorziening wordt afgewezen.
- 2) Punten 2 en 3 van het dictum van het arrest van het Gerecht van de Europese Unie van 4 februari 2016, Heitkamp BauHolding/ Commissie (T-287/11, EU:T:2016:60), worden vernietigd.
- 3) Besluit 2011/527/EU van de Commissie van 26 januari 2011 betreffende de steunmaatregel van Duitsland C 7/10 (ex CP 250/09 en NN 5/10) „KStG, Sanierungsklausel”, wordt nietig verklaard.
- 4) De Europese Commissie wordt behalve in haar eigen kosten betreffende zowel de procedure in eerste aanleg als de procedure in hogere voorziening, verwezen in de kosten van de Bondsrepubliek Duitsland betreffende de procedure in hogere voorziening alsmede in de kosten van Dirk Andres, in zijn hoedanigheid van curator in het faillissement van Heitkamp BauHolding GmbH, betreffende zowel de procedure in eerste aanleg als de procedure in hogere voorziening.

⁽¹⁾ PB C 211 van 13.6.2016.

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 28 juni 2018 — Bondsrepubliek Duitsland / Lowell Financial Services GmbH, voorheen GFKL Financial Services AG, Europese Commissie

(Zaak C-209/16 P) ⁽¹⁾

[Hogere voorziening — Staatssteun — Duitse wettelijke belastingregeling betreffende bepaalde overdrachten van verliezen op toekomstige belastingjaren („saneringsclausule”) — Besluit waarbij de steunregeling onverenigbaar met de interne markt wordt verklaard — Beroep tot nietigverklaring — Ontvankelijkheid — Artikel 263, vierde alinea, VWEU — Individueel geraakte persoon — Artikel 107, lid 1, VWEU — Begrip „staatssteun” — Selectiviteitsvoorwaarde — Vaststelling van het referentiekader — Juridische kwalificatie van de feiten]

(2018/C 294/04)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwirante: Bondsrepubliek Duitsland (vertegenwoordigers: T. Henze en R. Kanitz, gemachtigden)

Andere partijen in de procedure: Lowell Financial Services GmbH, voorheen GFKL Financial Services AG (vertegenwoordigers: M. Schweda, M. Knebelsberger en F. Loose, Rechtsanwalte), Europese Commissie (vertegenwoordigers: R. Lyal, T. Maxian Rusche en K. Blanck-Putz, gemachtigden)

Dictum

- 1) De incidentele hogere voorziening wordt afgewezen.
- 2) Punten 2 en 3 van het dictum van het arrest van het Gerecht van de Europese Unie van 4 februari 2016, *GFKL Financial Services/Commissie* (T-620/11, EU:T:2016:59), worden vernietigd.
- 3) Besluit 2011/527/EU van de Commissie van 26 januari 2011 betreffende de steunmaatregel van Duitsland C 7/10 (ex CP 250/09 en NN 5/10) „KStG, Sanierungsklausel”, wordt nietig verklaard.
- 4) De Europese Commissie wordt behalve in haar eigen kosten betreffende zowel de procedure in eerste aanleg als de procedure in hogere voorziening, verwezen in de kosten van de Bondsrepubliek Duitsland betreffende de procedure in hogere voorziening alsmede in de kosten van Lowell Financial Services GmbH betreffende de procedure in eerste aanleg.
- 5) Lowell Financial Services GmbH draagt haar eigen kosten van de procedure in hogere voorziening.

⁽¹⁾ PB C 222 van 20.6.2016.

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 28 juni 2018 — Lowell Financial Services GmbH, voorheen GFKL Financial Services AG / Europese Commissie, Bondsrepubliek Duitsland

(Zaak C-219/16 P) ⁽¹⁾

[Hogere voorziening — Staatssteun — Duitse wettelijke belastingregeling betreffende bepaalde overdrachten van verliezen naar toekomstige belastingjaren („saneringsclausule”) — Besluit waarbij de steunregeling onverenigbaar met de interne markt wordt verklaard — Beroep tot nietigverklaring — Ontvankelijkheid — Artikel 263, vierde alinea, VWEU — Individueel geraakte persoon — Artikel 107, lid 1, VWEU — Begrip „staatssteun” — Selectiviteitsvoorwaarde — Vaststelling van het referentiekader — Juridische kwalificatie van de feiten]

(2018/C 294/05)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Lowell Financial Services GmbH, voorheen GFKL Financial Services AG (vertegenwoordigers: M. Schweda, J. Eggers, M. Kneibelsberger en F. Loose, advocaten)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie (vertegenwoordigers: R. Lyal, T. Maxian Rusche en K. Blanck-Putz, gemachtigden), Bondsrepubliek Duitsland

Dictum

- 1) De incidentele hogere voorziening wordt afgewezen.
- 2) De punten 2 en 3 van het dictum van het arrest van het Gerecht van de Europese Unie van 4 februari 2016, GFKL Financial Services/Commissie (T-620/11, EU:T:2016:59) worden vernietigd.
- 3) Besluit 2011/527/EU van de Commissie van 26 januari 2011 betreffende de steunmaatregel van Duitsland C 7/10 (ex CP 250/09 en NN 5/10) „KStG, Sanierungsklausel”, wordt nietig verklaard.
- 4) De Europese Commissie wordt, behalve in haar eigen kosten, verwezen in de kosten van Lowell Financial Services GmbH die verband houden met zowel de procedure in eerste aanleg als de procedure in hogere voorziening.

⁽¹⁾ PB C 222 van 20.6.2016.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 26 juni 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Supreme Court of the United Kingdom — Verenigd Koninkrijk) — MB / Secretary of State for Work and Pensions

(Zaak C-451/16) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Richtlijn 79/7/EEG — Gelijke behandeling van mannen en vrouwen op het gebied van de sociale zekerheid — Nationale overheidspensioenregeling — Voorwaarden voor de erkenning van een geslachtsverandering — Nationale regeling die deze erkenning afhankelijk stelt van de nietigverklaring van een huwelijk dat vóór die geslachtsverandering is gesloten — Weigering om een ouderdomspensioen van overheidswege toe te kennen aan een persoon die van geslacht is veranderd vanaf de wettelijke pensioenleeftijd voor personen van het verkregen geslacht — Rechtstreekse discriminatie op grond van geslacht)

(2018/C 294/06)

Procestaal: Engels

Verwijzende rechter

Supreme Court of the United Kingdom

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: MB

Verwerende partij: Secretary of State for Work and Pensions

Dictum

Richtlijn 79/7/EEG van de Raad van 19 december 1978 betreffende de geleidelijke tenuitvoerlegging van het beginsel van gelijke behandeling van mannen en vrouwen op het gebied van de sociale zekerheid, met name artikel 4, lid 1, eerste streepje, ervan, gelezen in samenhang met artikel 3, lid 1, onder a), derde streepje, en artikel 7, lid 1, onder a), ervan, moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan een persoon die van geslacht is veranderd, niet alleen aan fysieke, sociale en psychologische criteria moet voldoen, maar eveneens aan de voorwaarde dat hij niet gehuwd is met een persoon van het geslacht dat hij door die verandering heeft gekregen, om aanspraak te kunnen maken op een ouderdomspensioen van overheidswege vanaf de wettelijke pensioenleeftijd voor personen van dat verkregen geslacht.

⁽¹⁾ PB C 383 van 17.10.2016.

Arrest van het Hof (Tweede kamer) van 28 juni 2018 — Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)/Puma SE

(Zaak C-564/16 P) ⁽¹⁾

[Hogere voorziening — Uniemerk — Verordening (EG) nr. 207/2009 — Artikel 8, lid 5 — Artikel 76 — Oppositieprocedure — Relatieve weigeringsgronden — Verordening (EG) nr. 2868/95 — Regel 19 — Regel 50, lid 1 — Bestaan van eerdere beslissingen van het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO) die de bekendheid van het oudere merk erkennen — Beginsel van behoorlijk bestuur — Inaanmerkingneming van deze beslissingen in latere oppositieprocedures — Motiveringsplicht — Procedurele verplichtingen van de kamers van beroep van het EUIPO]

(2018/C 294/07)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirant: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO) (vertegenwoordiger: D. Botis en D. Hanf, gemachtigden)

Andere partij in de procedure: Puma SE (vertegenwoordiger: P. González-Buena Catalán de Ocón, abogado)

Dictum

1) De hogere voorziening wordt afgewezen.

2) Het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO) wordt verwezen in de kosten

⁽¹⁾ PB C 86 van 20.3.2017.

**Arrest van het Hof (Tiende kamer) van 28 juni 2018 — Spliethoff's Bevrachtingskantoor BV/
Europese Commissie**

(Zaak C-635/16 P) ⁽¹⁾

(Hogere voorziening — Beroep tot nietigverklaring — Ontvankelijkheid — Vaststelling van het voorwerp van het geschil — Financiële bijstand in het kader van de Connecting Europe Facility (CEF) — Sector vervoer voor de periode 2014-2020 — Oproepen tot het indienen van voorstellen — Uitvoerend Agentschap innovatie en netwerken (INEA) — E-mail waarbij rekwirante op de hoogte werd gesteld van de afwijzing van haar voorstel — Latere beslissing van de Europese Commissie houdende vaststelling van de lijst van geselecteerde voorstellen — Effectieve rechterlijke bescherming)

(2018/C 294/08)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Spliethoff's Bevrachtingskantoor BV (vertegenwoordiger: Y. de Vries, advocaat)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie (vertegenwoordigers: J. Samnadda en J. Hottiaux, gemachtigden)

Dictum

- 1) De beschikking van het Gerecht van de Europese Unie van 11 oktober 2016, Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Commissie (T-564/15, niet-gepubliceerd, EU:T:2016:611), wordt vernietigd.
- 2) De zaak wordt terugverwezen naar het Gerecht van de Europese Unie.
- 3) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

⁽¹⁾ PB C 70 van 6.3.2017.

**Arrest van het Hof (Tiende kamer) van 28 juni 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing
ingediend door de Tribunal Superior de Justicia de Galicia — Spanje) — Instituto Nacional de la
Seguridad Social / Jesús Crespo Rey**

(Zaak C-2/17) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing — Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten, enerzijds, en de Zwitserse Bondsstaat, anderzijds, over het vrije verkeer van personen — Sociale zekerheid van migrerende werknemers — Verordening (EG) nr. 883/2004 — Bijlage XI, rubriek „Spanje”, punt 2 — Ouderdomspensioen — Berekeningswijze — Theoretisch bedrag — Relevante bijdragegrondslag — Bijzondere overeenkomst — Keuze voor de bijdragegrondslag — Nationale wettelijke regeling waarbij de werknemer wordt verplicht om bijdragen te betalen op basis van de minimale bijdragegrondslag]

(2018/C 294/09)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Instituto Nacional de la Seguridad Social

Verwerende partij: Jesús Crespo Rey

in tegenwoordigheid van: Tesorería General de la Seguridad Social

Dictum

De overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten, enerzijds, en de Zwitserse Bondsstaat, anderzijds, over het vrije verkeer van personen, ondertekend te Luxemburg op 21 juni 1999, moet aldus worden uitgelegd dat deze overeenkomst zich verzet tegen een regeling van een lidstaat zoals die in het hoofdgeding, waarbij de migrerende werknemer die bij de sociale zekerheid van deze lidstaat een bijzondere overeenkomst afsluit, wordt verplicht om bijdragen te betalen op basis van de minimale bijdragegrondslag, zodat het bevoegde orgaan van die lidstaat bij de berekening van het theoretische bedrag van zijn ouderdomspensioen, het door die overeenkomst gedekte tijdvak gelijkstelt met een in diezelfde lidstaat vervuld tijdvak en bij deze berekening enkel rekening houdt met de bijdragen die in het kader van die overeenkomst zijn betaald, ook al heeft de werknemer, vóórdat hij zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend, in de betrokken lidstaat bijdragen betaald op basis van grondslagen die hoger waren dan de minimale bijdragegrondslag, terwijl een niet-migrerende werknemer die zijn recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die een dergelijke overeenkomst afsluit, de mogelijkheid heeft om bijdragen te betalen op basis van hogere grondslagen dan de minimale bijdragegrondslag.

⁽¹⁾ PB C 104 van 3.4.2017.

Arrest van het Hof (Zevende kamer) van 28 juni 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana — Spanje) — Eva Soraya Checa Honrado / Fondo de Garantía Salarial

(Zaak C-57/17) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Sociale politiek — Bescherming van werknemers bij insolventie van de werkgever — Richtlijn 2008/94/EG — Artikel 3, eerste alinea — Door het waarborgfonds gegarandeerde betaling — Vergoeding wegens beëindiging van de arbeidsverhouding — Overplaatsing van de werkplek die noopt tot een wijziging van de woonplaats van de werknemer — Wijziging van een wezenlijk element van de arbeidsovereenkomst — Beëindiging van de arbeidsovereenkomst door de werknemer — Beginsel van gelijkheid en non-discriminatie)

(2018/C 294/10)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Eva Soraya Checa Honrado

Verwerende partij: Fondo de Garantía Salarial

Dictum

Artikel 3, eerste alinea, van richtlijn 2008/94/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de bescherming van de werknemers bij insolventie van de werkgever moet aldus worden uitgelegd dat wanneer volgens de nationale regeling in kwestie bepaalde wettelijke vergoedingen wegens vrijwillige beëindiging van de arbeidsovereenkomst door de werknemer — zoals de door de verwijzende rechter bedoelde vergoedingen die verschuldigd zijn in geval van ontslag om objectieve redenen — onder het begrip „vergoeding wegens beëindiging van de arbeidsverhouding” in de zin van die bepaling vallen, ook wettelijke vergoedingen onder dit begrip moeten vallen die verschuldigd zijn omdat de werknemer de arbeidsovereenkomst vrijwillig heeft beëindigd wegens een overplaatsing van de werkplek door de werkgever die de werknemer ertoe noopt van woonplaats te veranderen.

⁽¹⁾ PB C 121 van 18.4.2017.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 27 juni 2018 [verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) — Portugal] — Turbogás Produtora Energética SA/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Zaak C-90/17) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing — Richtlijn 2003/96/EG — Heffing van belasting over energieproducten en elektriciteit — Artikel 21, lid 5, derde alinea — Entiteit die voor eigen gebruik elektriciteit produceert — Kleine elektriciteitsproducenten — Artikel 14, lid 1, onder a) — Energieproducten ten behoeve van het opwekken van elektriciteit — Verplichting tot vrijstelling]

(2018/C 294/11)

Procestaal: Portugees

Verwijzende rechter

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Turbogás Produtora Energética SA

Verwerende partij: Autoridade Tributária e Aduaneira

Dictum

Artikel 21, lid 5, derde alinea, en artikel 14, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/96/EG van de Raad van 27 oktober 2003 tot herstructurering van de communautaire regeling voor de belasting van energieproducten en elektriciteit moeten aldus worden uitgelegd dat een entiteit zoals die in het hoofdgeding, die voor eigen gebruik elektriciteit produceert, ongeacht haar omvang en hoofdactiviteit moet worden beschouwd als een „distributeur” in de zin van eerstgenoemde bepaling, waarvan het verbruik van elektriciteit voor de productie van elektriciteit echter valt onder de verplichte vrijstelling van artikel 14, lid 1, onder a).

⁽¹⁾ PB C 144 van 8.5.2017.

Arrest van het Hof (Derde kamer) van 27 juni 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Østre Landsret — Denemarken) — Erdem Deha Altiner, Isabel Hanna Ravn / Udlændingestyrelsen

(Zaak C-230/17) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Burgerschap van de Unie — Artikel 21, lid 1, VWEU — Richtlijn 2004/38/EG — Recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten — Verblijfsrecht van een derdelander die familielid is van een burger van de Unie, in de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit bezit — Binnenkomst van dit familielid op het grondgebied van de lidstaat in kwestie nadat de burger van de Unie naar deze lidstaat is teruggekeerd)

(2018/C 294/12)

Procestaal: Deens

Verwijzende rechter

Østre Landsret

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Erdem Deha Altiner, Isabel Hanna Ravn

Verwerende partij: Udlændingestyrelsen

Dictum

Artikel 21, lid 1, VWEU moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een regeling van een lidstaat die niet voorziet in de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op grond van het Unierecht aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die de nationaliteit van deze lidstaat heeft en naar deze lidstaat terugkeert nadat hij in een andere lidstaat heeft verbleven krachtens en onder eerbiediging van het Unierecht, wanneer dat familielid van de betrokken burger van de Unie niet op het grondgebied van de lidstaat van herkomst van die burger van de Unie is binnengekomen of daar geen verzoek om toekenning van een verblijfsrecht heeft ingediend „als natuurlijk gevolg” op de terugkeer van de betrokken burger van de Unie naar deze lidstaat, voor zover deze regeling vereist dat in het kader van een algemene beoordeling ook andere relevante factoren in aanmerking worden genomen, met name factoren die kunnen aantonen dat — niettegenstaande het tijdsverloop tussen de terugkeer van de burger van de Unie naar die lidstaat en de binnenkomst in dezelfde lidstaat van zijn familielid dat derdelander is — het in het gastland opgebouwde en bestendigde gezinsleven niet is beëindigd, wat de toekenning aan het betrokken familielid van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan.

⁽¹⁾ PB C 213 van 3.7.2017.

Arrest van het Hof (Eerste kamer) van 27 juni 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Raad van State — België) — Ibrahima Diallo / Belgische Staat

(Zaak C-246/17) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Burgerschap van Europese Unie — Richtlijn 2004/38/EG — Artikel 10, lid 1 — Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie — Afgifte — Termijn — Vaststelling en kennisgeving van het besluit — Gevolgen van niet-naleving van de termijn van zes maanden — Procedurele autonomie van de lidstaten — Doeltreffendheidsbeginsel)

(2018/C 294/13)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Raad van State

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Ibrahima Diallo

Verwerende partij: Belgische Staat

Dictum

- 1) Artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, moet aldus worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht.
- 2) Richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

- 3) Het Unierecht moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen nationale rechtspraak als in het hoofdgeding aan de orde, volgens welke de bevoegde nationale autoriteit na nietigverklaring door de rechter van een besluit tot weigering van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie automatisch opnieuw beschikt over de volledige in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 bedoelde termijn van zes maanden.

(¹) PB C 231 van 17.7.2017.

Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 27 juni 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Administrativen sad — Varna — Bulgarije) — „Varna Holideis” EOOD/Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

(Zaak C-364/17) (¹)

[Prejudiciële verwijzing — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (btw) — Richtlijn 2006/112/EG — Levering van een onroerend goed vóór de toetreding van de Republiek Bulgarije tot de Europese Unie — Nietigheid van de verkoopovereenkomst vastgesteld na de toetreding — Verplichting tot herziening van de oorspronkelijk toegepaste aftrek — Uitlegging — Bevoegdheid van het Hof]

(2018/C 294/14)

Procestaal: Bulgaars

Verwijzende rechter

Administrativen sad — Varna

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: „Varna Holideis” EOOD

Verwerende partij: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Dictum

Het Hof van Justitie van de Europese Unie is niet bevoegd om te antwoorden op de vragen die zijn gesteld door de Administrativen sad — Varna (bestuursrechter Varna, Bulgarije).

(¹) PB C 269 van 14.8.2017.

Arrest van het Hof (Zesde kamer) van 27 juni 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Conseil d'État — Frankrijk) — SGI (C-459/17), Valériane SNC (C-460/17) / Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Gevoegde zaken C-459/17 en C-460/17) (¹)

(Prejudiciële verwijzing — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (btw) — Recht op aftrek van voorbelasting — Materiële voorwaarden voor het recht op aftrek — Daadwerkelijke levering van de goederen)

(2018/C 294/15)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Conseil d'État

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: SGI (C-459/17), Valériane SNC (C-460/17)

Verwerende partij: Ministre de l'Action et des Comptes publics

Dictum

Artikel 17 van de Zesde richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag, zoals gewijzigd bij richtlijn 91/680/EEG van de Raad, van 16 december 1991, moet aldus worden uitgelegd dat het voor de ontzegging, aan de belastingplichtige voor wie een factuur is bestemd, van het recht op aftrek van de op deze factuur vermelde btw volstaat dat de belastingdienst aantoont dat de handelingen waarop die factuur betrekking heeft, niet daadwerkelijk hebben plaatsgevonden.

⁽¹⁾ PB C 347 van 16.10.2017.

Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 28 juni 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Sąd Rejonowy Poznań — Stare Miasto w Poznaniu — Polen) — procedure ingeleid door HR

(Zaak C-512/17) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken — Bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake ouderlijke verantwoordelijkheid — Verordening (EG) nr. 2201/2003 — Artikel 8, lid 1 — Gewone verblijfplaats van een kind — Zuigeling — Beslissende omstandigheden voor de bepaling van deze verblijfplaats)

(2018/C 294/16)

Procestaal: Pools

Verwijzende rechter

Sąd Rejonowy Poznań — Stare Miasto w Poznaniu

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: HR

in tegenwoordigheid van: KO, Prokuratura Rejonowa Poznań Stare Miasto w Poznaniu

Dictum

Artikel 8, lid 1, van verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1347/2000, moet aldus worden uitgelegd dat de gewone verblijfplaats van een kind in de zin van die verordening overeenkomt met de plaats waar zich in feite het centrum van zijn leven bevindt. Het is aan de nationale rechter om, aan de hand van een reeks met elkaar overeenstemmende factoren, te bepalen waar zich dat centrum op het tijdstip van de indiening van het verzoek omtrent de ouderlijke verantwoordelijkheid voor het kind bevond. In een zaak als in het hoofdgeding zijn de volgende omstandigheden, in het licht van de feiten die door deze rechter zijn vastgesteld, tezamen beslissend:

— het kind heeft sinds zijn geboorte tot aan het uit elkaar gaan van zijn ouders in het algemeen met hen op een bepaalde plaats gewoond;

- de ouder die sinds het uit elkaar gaan van het paar in feite het gezag over het kind uitoefent, verblijft in het dagelijks leven nog steeds met hem op die plaats en oefent daar zijn beroepswerkzaamheden uit op basis van een arbeidsverhouding voor onbepaalde tijd, en
- het kind heeft op die plaats regelmatig omgang met zijn andere ouder, die daar nog steeds verblijft.

In een zaak als in het hoofdgeding kunnen de volgende omstandigheden echter niet als beslissend worden beschouwd:

- de verblijven in het verleden van de ouder die in feite het gezag over het kind uitoefent met dat kind op het grondgebied van de lidstaat waaruit deze ouder afkomstig is tijdens verloven of feestdagen;
- de herkomst van die ouder, de culturele banden van het kind met die lidstaat die daaruit voortvloeien en zijn betrekkingen met zijn familieleden die in die lidstaat wonen, en
- de eventuele bedoeling van die ouder zich in de toekomst met het kind in die lidstaat te vestigen.

(¹) PB C 412 van 4.12.2017.

Hogere voorziening ingesteld op 23 december 2017 door Nap Innova Hoteles, S.L. tegen de beschikking van het Gerecht (Achtste kamer) van 4 december 2017 in zaak T-522/17, Nap Innova Hoteles / GAR

(Zaak C-731/17 P)

(2018/C 294/17)

Procestaal: Spaans

Partijen

Rekwirante: Nap Innova Hoteles, S.L. (vertegenwoordiger: L. Hernández Cabeza, abogado)

Andere partij in de procedure: Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad

Bij beschikking van 5 juli 2018 heeft het Hof van Justitie (Negende kamer) de hogere voorziening afgewezen en Nap Innova Hoteles, S.L. verwezen in haar eigen kosten.

Hogere voorziening ingesteld op 14 februari 2018 door Hochmann Marketing GmbH, voorheen Bittorrent Marketing GmbH tegen het arrest van het Gerecht (Derde kamer) van 12 december 2017 in zaak T-771/15, Hochmann Marketing/EUIPO

(Zaak C-118/18 P)

(2018/C 294/18)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Hochmann Marketing GmbH, voorheen Bittorrent Marketing GmbH (vertegenwoordiger: C. Hoppe, Rechtsanwält)

Andere partij in de procedure: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie

Bij beschikking van 28 juni 2018 heeft het Hof van Justitie (Negende kamer) de hogere voorziening niet-ontvankelijk verklaard.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (België) op 11 mei 2018 — Oracle Belgium BVBA tegen Belgische Staat

(Zaak C-318/18)

(2018/C 294/19)

Proceestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Oracle Belgium BVBA

Verweerder: Belgische Staat

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 2, (2), van het besluit van 11 januari 2016 van de Europese Commissie (SA.37667), luidens hetwelk „bedragen (van de onrechtmatig geachte steunmaatregel van België aan de bvba Tekelec International, bestaande uit een vrijstelling van belasting van de zgn. 'overwinst' voor de boekjaren 2009, 2010, 2011 en 2012, verleend door de Rulingcommissie van de Belgische fiscus bij beslissing van 1 juli 2008) die niet van de ontvangers zijn teruggevorderd na de in lid 1 beschreven terugvordering dienen te worden teruggevorderd van de vennootschapsgroep waartoe de ontvanger behoort”, worden begrepen in die zin dat bij overname van de ontvanger van de steunmaatregel (de bvba Tekelec International) door een nieuwe vennootschapsgroep (de Oracle-groep) na het einde van de steunmaatregel (de steunmaatregel geldend voor de boekjaren 2009, 2010, 2011 en 2012, en de overname daterend van 10 juni 2013) en voor het begin van het onderzoek van de Europese Commissie naar de geoorloofdheid van de steunmaatregel (opgestart bij brief van 19 december 2013), „de vennootschapsgroep waartoe de ontvanger behoort” de vennootschapsgroep van de koper wordt, dan wel de vennootschapsgroep van de verkoper blijft?
 - 2) Als het antwoord op die eerste vraag afhankelijk is, ongeacht de aard van de onrechtmatig geachte steunmaatregel (economisch of fiscaal), van de vraag of de overnameprijs al dan niet marktconform is, nl. dat de vennootschapsgroep van de verkoper de begunstigde blijft als de overnameprijs marktconform is, meer bepaald als de waarde van de bedoelde steunmaatregel opgenomen is in de overnameprijs, en dat de vennootschapsgroep van de koper de begunstigde wordt als de overnameprijs onder de marktprijs ligt, meer bepaald als de waarde van de bedoelde steunmaatregel niet of niet volledig opgenomen is in de overnameprijs, op wie rust dan, bij terugvordering van de onrechtmatig geachte steunmaatregel van de vennootschapsgroep van de koper, of van een lid ervan, de bewijslast: moet de nieuwe vennootschapsgroep of het aangesproken lid ervan bewijzen dat de overnameprijs marktconform is of moet de terugvorderende instantie, de Belgische Staat, bewijzen dat de overnameprijs onder de marktprijs ligt?
 - 3) Als het antwoord op die eerste vraag daarentegen, wegens de fiscale aard van de omstreden steunmaatregel, niet afhankelijk is van de vraag of de overnameprijs al dan niet marktconform is, op welke grond moet dan bepaald worden welke vennootschapsgroep, door de overname, „de vennootschapsgroep waartoe de ontvanger behoort” is?
-

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Krajský súd v Prešove (Slowakije) op
22 mei 2018 — TE / Pohotovosť s.r.o.**

(Zaak C-331/18)

(2018/C 294/20)

Procestaal: Slowaaks

Verwijzende rechter

Krajský súd v Prešove

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: TE

Verwerende partij: Pohotovosť s.r.o.

Prejudiciële vragen

- 1) A. Naar aanleiding van het arrest in zaak C-42/15 ⁽¹⁾ heeft de Slowaakse wetgever de woorden „van het kapitaal, de rente en de aanvullende kosten” met ingang van 1 mei 2018 geschrapt uit het punt van artikel 9 van de zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (wet nr. 129/2010 op het consumentenkrediet en andere kredieten en leningen aan consumenten en houdende wijziging van enkele wetten; hierna: „wet nr. 129/2010”), dat betrekking heeft op de kredietaflossingen als een van de elementen van de overeenkomst. Daardoor is zowel het bij wet nr. 129/2010 aan de consumenten verleende recht dat in de consumentenkredietovereenkomst aan de hand van om het even welk document — en niet alleen door middel van een aflossingstabel — wordt vermeld hoe de kredietaflossingen zijn opgesplitst in het voor de aflossing van het kapitaal bestemde deel en het voor betaling van rente en aanvullende kosten bestemde deel, als de sanctie voor schending van dit recht, opgeheven.
- B. Door de wetwijziging konden de rechterlijke instanties vanaf 1 mei 2018 in hun beslissingen weliswaar ten volle uitvoering geven aan het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie, maar dat nam niet weg dat zij in gedingen betreffende consumentenovereenkomsten die vóór 1 mei 2018 waren gesloten, middels een Unieconforme uitlegging, in wezen, het door de wetgever beoogde resultaat moeten bereiken.
- C. In deze omstandigheden heeft de aan het Hof van Justitie van de Europese Unie voorgelegde vraag betrekking op de uitlegging van het Unierecht in het kader van de toepassing van de indirecte werking van richtlijnen. Gelet op het grote aantal uitspraken waarin rechters, in het verleden, hebben erkend dat consumenten op basis van wet nr. 129/2010 er recht op hebben dat wordt gespecificeerd hoe de aflossingen in het voor de aflossing van het kapitaal bestemde deel en het voor betaling van rente en aanvullende kosten bestemde deel zijn opgesplitst, rijst de volgende vraag:

Staat het rechtszekerheidsbeginsel, in een geding betreffende een vóór 1 mei 2018 afgesloten consumentenkredietovereenkomst, de rechter die toepassing geeft aan de indirecte werking van een richtlijn in de rechtsverhoudingen tussen particulieren (horizontale rechtsverhoudingen) om de volle werking van deze richtlijn te verzekeren en daarbij alle uitleggingsmethodes en het nationale recht in zijn geheel aanwendt, toe om een beslissing te geven die dezelfde gevolgen heeft als de wetwijziging die door de wetgever is vastgesteld om vanaf 1 mei 2018 uitvoering te geven aan het in zaak C-42/15 gewezen arrest?

Mocht het Hof op de eerste vraag antwoorden dat het rechtszekerheidsbeginsel de rechter die toepassing geeft aan de indirecte werking van een richtlijn in de rechtsverhoudingen tussen particulieren (horizontale rechtsverhoudingen) om de volle werking van deze richtlijn te verzekeren, toestaat om een beslissing te geven die dezelfde gevolgen heeft als de wetwijziging die door de wetgever is vastgesteld om vanaf 1 mei 2018 uitvoering te geven aan het in zaak C-42/15 gewezen arrest, rijzen voorts de volgende vragen:

- 2) Moeten het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-42/15, Home Credit Slovakia/Klára Bíróová, van 9 november 2016, en richtlijn 2008/48/EG ⁽²⁾ van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van richtlijn 87/102/EEG ⁽³⁾ aldus worden uitgelegd dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat richtlijn 2008/48/EG in de weg staat aan een nationale wettelijke regeling volgens welke kredietaflossingen, voor wat betreft het bedrag, het aantal en de frequentie van de kapitaalaflossingen in het kader van een consumentenkrediet, niet alleen aan de hand van een aflossingstabel moeten worden toegelicht, maar door alle middelen waarin de wet voorziet?

- 3) Moet het voormelde arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie voor wat betreft de rente en de aanvullende kosten, anders dan wat het kapitaal betreft, aldus worden uitgelegd dat het ook ziet op de vraag of een wettelijke regeling van een lidstaat op grond waarvan consumenten het recht hebben dat in de consumentenkredietovereenkomst het bedrag, het aantal en de frequentie van de terugbetalingen van de rente en de aanvullende kosten worden vermeld, verder gaat dan de richtlijn verlangt. Ingeval het arrest tevens betrekking heeft op de rente en de aanvullende kosten, gaan wettelijke bepalingen inzake de modaliteiten bij de terugbetaling van de rente en de aanvullende kosten in een andere vorm dan een aflossingstabel, dan ook verder dan richtlijn 2008/48/EG, en met name artikel 10, lid 2, onder j), ervan, verlangt?

⁽¹⁾ Arrest van 9 november 2016, Home Credit Slovakia, (EU:C:2016:842).

⁽²⁾ PB 2008, L 133, blz. 66.

⁽³⁾ Richtlijn 87/102/EEG van de Raad van 22 december 1986 betreffende de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake het consumentenkrediet (PB 1987, L 42, blz. 48).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Raad van State (Nederland) op 24 mei 2018 — Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid tegen J. e.a.

(Zaak C-341/18)

(2018/C 294/21)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Raad van State

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Verweerders: J. e.a.

Andere partijen: C. en H. e.a.

Prejudiciële vragen

Moet artikel 11, eerste lid, van verordening 2016/399 ⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore) zo worden uitgelegd dat een onderdaan van een derde land die het Schengengebied eerder is ingereisd, bijvoorbeeld via een internationale luchthaven, uitreist in de zin van de Schengengrenscore zodra hij als zeevarende aanmonstert op een zeeschip dat al is gelegen in een zeehaven zijnde een buitengrens, ongeacht of, en zo ja wanneer hij met dit schip die zeehaven zal verlaten? Of moet, om te kunnen spreken van een uitreis, eerst vaststaan dat de zeevarende de zeehaven met het desbetreffende zeeschip zal verlaten, en zo ja, geldt er dan een uiterste termijn waarbinnen de afvaart moet plaatsvinden en op welk moment moet de uitreisstempel dan worden aangebracht? Of heeft een ander moment, al dan niet onder andere voorwaarden, als „uitreis” te gelden?

⁽¹⁾ Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore) (PB 2016, L 77, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Arbeidshof te Gent (België) op 25 mei 2018 — ISS Facility Services NV tegen Sonia Govaerts, Euroclean NV

(Zaak C-344/18)

(2018/C 294/22)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Arbeidshof te Gent

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: ISS Facility Services NV

Verweersters: Sonia Govaerts, Euroclean NV

Prejudiciële vraag

Moeten de bepalingen van artikel 3, lid 1, van richtlijn 2001/23/EG⁽¹⁾ van 12 maart 2001 van de Raad inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende het behoud van de rechten van de werknemers bij overgang van ondernemingen, vestigingen of onderdelen van ondernemingen of vestigingen, aldus worden uitgelegd dat, wanneer er sprake is van de gelijktijdige overgang van verschillende onderdelen van een onderneming in de zin van artikel 1, lid 1, van de richtlijn, die aan verschillende verkrijgers worden overgedragen, de rechten en verplichtingen die voortvloeien uit de op het tijdstip van de overgang bestaande arbeidsovereenkomst van een werknemer die in elk van de overgedragen onderdelen werd tewerkgesteld, op ieder van de verkrijgers overgaan, zij het in verhouding tot de omvang van de tewerkstelling van de voornoemde werknemer in het door elke verkrijger verworven onderdeel van de onderneming,

dan wel dat de voormelde rechten en verplichtingen in hun geheel overgaan op de verkrijger van het onderdeel van de onderneming waarin de voornoemde werknemer hoofdzakelijk werd tewerkgesteld,

dan wel dat, wanneer de bepalingen van de richtlijn op geen der voornoemde wijzen kunnen uitgelegd worden, er geen overgang naar enige verkrijger is van de rechten en verplichtingen voortspruitend uit de arbeidsovereenkomst van de voornoemde werknemer, hetgeen ook het geval is wanneer het niet mogelijk is de omvang van de tewerkstelling van de werknemer in elk van de overgedragen onderdelen van de onderneming afzonderlijk te bepalen?

⁽¹⁾ PB 2001, L 82, blz. 16.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato (Italië) op 29 mei 2018 — Azienda Agricola Barausse Antonio e Gabriele — Società semplice / Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA)

(Zaak C-348/18)

(2018/C 294/23)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Consiglio di Stato

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Azienda Agricola Barausse Antonio e Gabriele — Società semplice

Verwerende partij: Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA)

Prejudiciële vraag

Dient artikel 2, lid 1, van verordening nr. 3950/92⁽¹⁾ — ook in het licht van hetgeen het Hof van Justitie in zijn arrest van 5 mei 2011 in de gevoegde zaken C-230/09 en C-231/09 reeds heeft vastgesteld in verband met artikel 10, lid 3, van verordening (EG) nr. 17[8]8/2003⁽²⁾ — aldus te worden uitgelegd dat de hertoewijzing van het ongebruikte deel van de nationale referentiehoeveelheid bestemd voor leveringen kan plaatsvinden volgens door de lidstaten vastgestelde objectieve prioriteitscriteria, of dient het aldus te worden uitgelegd dat die fase van de verevening uitsluitend door een exclusief evenredigheids criterium moet worden beheerst?

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 3950/92 van de Raad van 28 december 1992 tot instelling van een extra heffing in de sector melk en zuivelproducten (PB L 405, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 1788/2003 van de Raad van 29 september 2003 tot vaststelling van een heffing in de sector melk en zuivelproducten (PB L 270, blz. 123).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Vrederecht te Antwerpen (België) op 30 mei 2018 — Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS) tegen Mbutuku Kanyeba

(Zaak C-349/18)

(2018/C 294/24)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Vrederecht te Antwerpen

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)

Verweerster: Mbutuku Kanyeba

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 9, onder 4, van [verordening (EG) nr. 1371/2007] ⁽¹⁾ van 23 oktober 2007 betreffende de rechten en verplichtingen van reizigers in het treinverkeer juncto de artikelen 2, onder a, en 3 van richtlijn 93/13 ⁽²⁾ aldus worden uitgelegd dat er steeds een contractuele rechtsverhouding tot stand komt tussen de vervoersmaatschappij en de reiziger, zelfs wanneer deze zich zonder een vervoersbewijs aan te schaffen, zich bedient van de dienstverlening van de vervoerder?
- 2) Indien voorgaande vraag ontkennend moet worden beantwoord, strekt de bescherming van de leer van de oneerlijke bedingen zich dan ook uit tot de reiziger die zich van het openbaar vervoer bedient zonder zich een vervoerbewijs te hebben verschaft en door die handelswijze krachtens de algemene voorwaarden van de vervoerder die algemeen verbindend worden geacht op grond van hun reglementaire aard dan wel door de bekendmaking ervan in een officiële publicatie van de staat, wordt gehouden tot het betalen van een toeslag boven op de vervoerprijs?
- 3) Verzet artikel 6 van richtlijn 93/13 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten dat bepaalt dat 'de lidstaten bepalen dat oneerlijke bedingen in overeenkomsten tussen een verkoper en een consument onder de in nationale recht geldende voorwaarden de consument niet binden en dat de overeenkomst voor de partijen bindend blijft indien de overeenkomst zonder de oneerlijke bedingen kan voortbestaan', er zich in alle gevallen tegen dat de rechter het als oneerlijk beoordeelde beding zou matigen, dan wel in de plaats daarvan het gemene recht zou toepassen?
- 4) Indien voorgaande vraag ontkennend moet worden beantwoord, welke zijn dan de omstandigheden waarin de nationale rechter kan overgaan tot matiging van het als oneerlijk bevonden beding, dan wel de vervanging ervan door het gemene recht?
- 5) Indien bovenstaande vragen niet in abstracto kunnen worden beantwoord, stelt zich de vraag of in het geval de nationale spoorwegmaatschappij een zwartrijder, na betrapting, burgerlijk sanctioneert met een toeslag, al dan niet boven op de ritprijs, en de rechter tot bevinding zou komen dat de ten laste gelegde toeslag oneerlijk is in de zin van artikel 2, onder a juncto 3 van richtlijn 93/13, artikel 6 van richtlijn 93/13 er zich tegen verzet dat de rechter het beding nietig verklaart en toepassing maakt van het gemeen aansprakelijkheidsrecht om de schade die de nationale spoorwegmaatschappij heeft geleden te vergoeden.

⁽¹⁾ PB 2007, L 315, blz. 14.

⁽²⁾ Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (PB 1993, L 95, blz. 29).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Vrederecht te Antwerpen (België) op 30 mei 2018 — Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS) tegen Larissa Nijs

(Zaak C-350/18)

(2018/C 294/25)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Vrederecht te Antwerpen

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)

Verweerster: Larissa Nijs

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 9, onder 4, van [verordening (EG) nr. 1371/2007] ⁽¹⁾ van 23 oktober 2007 betreffende de rechten en verplichtingen van reizigers in het treinverkeer juncto de artikelen 2, onder a, en 3 van richtlijn 93/13 ⁽²⁾ aldus worden uitgelegd dat er steeds een contractuele rechtsverhouding tot stand komt tussen de vervoersmaatschappij en de reiziger, zelfs wanneer deze zich zonder een vervoersbewijs aan te schaffen, zich bedient van de dienstverlening van de vervoerder?
- 2) Indien voorgaande vraag ontkennend moet worden beantwoord, strekt de bescherming van de leer van de oneerlijke bedingen zich dan ook uit tot de reiziger die zich van het openbaar vervoer bedient zonder zich een vervoerbewijs te hebben verschaft en door die handelswijze krachtens de algemene voorwaarden van de vervoerder die algemeen verbindend worden geacht op grond van hun reglementaire aard dan wel door de bekendmaking ervan in een officiële publicatie van de staat, wordt gehouden tot het betalen van een toeslag boven op de vervoerprijs?
- 3) Verzet artikel 6 van richtlijn 93/13 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten dat bepaalt dat 'de lidstaten bepalen dat oneerlijke bedingen in overeenkomsten tussen een verkoper en een consument onder de in nationale recht geldende voorwaarden de consument niet binden en dat de overeenkomst voor de partijen bindend blijft indien de overeenkomst zonder de oneerlijke bedingen kan voortbestaan', er zich in alle gevallen tegen dat de rechter het als oneerlijk beoordeelde beding zou matigen, dan wel in de plaats daarvan het gemene recht zou toepassen?
- 4) Indien voorgaande vraag ontkennend moet worden beantwoord, welke zijn dan de omstandigheden waarin de nationale rechter kan overgaan tot matiging van het als oneerlijk bevonden beding, dan wel de vervanging ervan door het gemene recht?
- 5) Indien bovenstaande vragen niet in abstracto kunnen worden beantwoord, stelt zich de vraag of in het geval de nationale spoorwegmaatschappij een zwartrijder, na betrapping, burgerlijk sanctioneert met een toeslag, al dan niet boven op de ritprijs, en de rechter tot bevinding zou komen dat de ten laste gelegde toeslag oneerlijk is in de zin van artikel 2, onder a juncto 3 van richtlijn 93/13, artikel 6 van richtlijn 93/13 er zich tegen verzet dat de rechter het beding nietig verklaart en toepassing maakt van het gemeen aansprakelijkheidsrecht om de schade die de nationale spoorwegmaatschappij heeft geleden te vergoeden.

⁽¹⁾ PB 2007, L 315, blz. 14.

⁽²⁾ Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (PB 1993, L 95, blz. 29).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Vrederecht te Antwerpen (België) op 30 mei 2018 — Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS) tegen Jean-Louis Anita Dedroog

(Zaak C-351/18)

(2018/C 294/26)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Vrederecht te Antwerpen

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)

Verweerder: Jean-Louis Anita Dedroog

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 9, onder 4, van [verordening (EG) nr. 1371/2007] ⁽¹⁾ van 23 oktober 2007 betreffende de rechten en verplichtingen van reizigers in het treinverkeer juncto de artikelen 2, onder a, en 3 van richtlijn 93/13 ⁽²⁾ aldus worden uitgelegd dat er steeds een contractuele rechtsverhouding tot stand komt tussen de vervoersmaatschappij en de reiziger, zelfs wanneer deze zich zonder een vervoersbewijs aan te schaffen, zich bedient van de dienstverlening van de vervoerder?
- 2) Indien voorgaande vraag ontkennend moet worden beantwoord, strekt de bescherming van de leer van de oneerlijke bedingen zich dan ook uit tot de reiziger die zich van het openbaar vervoer bedient zonder zich een vervoerbewijs te hebben verschaft en door die handelswijze krachtens de algemene voorwaarden van de vervoerder die algemeen verbindend worden geacht op grond van hun reglementaire aard dan wel door de bekendmaking ervan in een officiële publicatie van de staat, wordt gehouden tot het betalen van een toeslag boven op de vervoerprijs?
- 3) Verzet artikel 6 van richtlijn 93/13 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten dat bepaalt dat 'de lidstaten bepalen dat oneerlijke bedingen in overeenkomsten tussen een verkoper en een consument onder de in nationale recht geldende voorwaarden de consument niet binden en dat de overeenkomst voor de partijen bindend blijft indien de overeenkomst zonder de oneerlijke bedingen kan voortbestaan', er zich in alle gevallen tegen dat de rechter het als oneerlijk beoordeelde beding zou matigen, dan wel in de plaats daarvan het gemene recht zou toepassen?
- 4) Indien voorgaande vraag ontkennend moet worden beantwoord, welke zijn dan de omstandigheden waarin de nationale rechter kan overgaan tot matiging van het als oneerlijk bevonden beding, dan wel de vervanging ervan door het gemene recht?
- 5) Indien bovenstaande vragen niet in abstracto kunnen worden beantwoord, stelt zich de vraag of in het geval de nationale spoorwegmaatschappij een zwartrijder, na betrapping, burgerlijk sanctioneert met een toeslag, al dan niet boven op de ritprijs, en de rechter tot bevinding zou komen dat de ten laste gelegde toeslag oneerlijk is in de zin van artikel 2, onder a juncto 3 van richtlijn 93/13, artikel 6 van richtlijn 93/13 er zich tegen verzet dat de rechter het beding nietig verklaart en toepassing maakt van het gemeen aansprakelijkheidsrecht om de schade die de nationale spoorwegmaatschappij heeft geleden te vergoeden.

⁽¹⁾ PB 2007, L 315, blz. 14.

⁽²⁾ Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (PB 1993, L 95, blz. 29).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Bacău (Roemenië) op 30 mei 2018 — Radu Lucian Rusu, Oana Maria Rusu / SC Blue Air — Airline Management Solutions Srl

(Zaak C-354/18)

(2018/C 294/27)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Tribunalul Bacău

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Radu Lucian Rusu, Oana Maria Rusu

Verwerende partij: SC Blue Air — Airline Management Solutions Srl

Prejudiciële vragen

- 1) Ziet het bedrag van 400 EUR vastgesteld in artikel 7, lid 1, onder b), van verordening nr. 261/2004 ⁽¹⁾ hoofdzakelijk op de vergoeding van de materiële schade, terwijl de immateriële schade moet worden geanalyseerd in het licht van artikel 12, of wordt op grond van artikel 7, lid 1, onder b), hoofdzakelijk de immateriële schade gedekt, terwijl de materiële schade onder artikel 12 valt?
- 2) Valt het bedrag van het gederfde loon dat het in artikel 7, lid 1, onder b), vastgestelde bedrag van 400 EUR te boven gaat, onder het begrip verdere compensatie in de zin van artikel 12?
- 3) Volgens artikel 12, [lid 1,] tweede volzin, „[kan] [d]e uit hoofde van deze verordening toegekende compensatie [...] op eventuele verdere compensatie in mindering worden gebracht”. Moet dit artikel van de verordening aldus worden uitgelegd dat het aan de nationale rechter wordt overgelaten of het op grond van artikel 7, lid 1, onder b), toegekende bedrag in mindering wordt gebracht op de verdere compensatie of is deze aftrek verplicht?
- 4) Indien de aftrek van het bedrag niet verplicht is, wat zijn dan de elementen op grond waarvan de nationale rechter besluit om het in artikel 7, lid 1, onder b), bedoelde bedrag in mindering te brengen op de verdere compensatie?
- 5) Moet de schade die het gevolg is van het niet-betalen van het loon doordat de werknemer in de onmogelijkheid verkeerde naar zijn werk te gaan aangezien hij te laat op de plaats van bestemming arriveerde doordat hij een andere vlucht moest nemen, worden geanalyseerd in het licht van het voldoen aan de verplichtingen zoals bepaald in artikel 8 dan wel in artikel 12 juncto artikel 4?
- 6) Houdt het voldoen aan de verplichting van de luchtvaartmaatschappij om bijstand te verlenen op grond van artikel 4, lid 3, en artikel 8 van verordening nr. 261/2004 in dat de passagier volledig dient te worden geïnformeerd over al zijn omboekmogelijkheden zoals bepaald in artikel 8, lid 1, onder a), b) en c), van de verordening?
- 7) Bij wie ligt op grond van artikel 8 van verordening nr. 261/2004 de bewijslast om aan te tonen dat het omboeken bij de eerste gelegenheid is gedaan?
- 8) Brengt de verordening voor de passagiers de verplichting mee om te zoeken naar andere mogelijke vluchten naar hun eindbestemming en aan de luchtvaartmaatschappij te vragen te onderzoeken of er plaats is aan boord van deze vluchten of is de luchtvaartmaatschappij ambtshalve verplicht om te zoeken naar de gunstigste optie voor de passagier om deze naar zijn eindbestemming te vervoeren?
- 9) Is het van belang voor het vaststellen van de door de passagiers geleden schade dat deze akkoord zijn gegaan met het voorstel van de luchtvaartmaatschappij om hun een vlucht op 11 september 2016 aan te bieden, hoewel zij ervan uit konden gaan dat ze niet betaald zouden krijgen voor de periode dat ze afwezig waren van hun werk?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (PB 2004, L 46, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landesgericht Salzburg (Oostenrijk) op 31 mei 2018 — Barbara Rust-Hackner/Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

(Zaak C-355/18)

(2018/C 294/28)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Landesgericht Salzburg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Barbara Rust-Hackner

Verwerende partij: Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

Prejudiciële vragen

- 1) Dient artikel 15, lid 1, van richtlijn 90/619/EEG (Tweede levensrichtlijn)⁽¹⁾ zoals gewijzigd bij richtlijn 92/96/EEG (Derde levensrichtlijn)⁽²⁾ juncto artikel 31 van richtlijn 92/96/EEG aldus te worden uitgelegd dat in de kennisgeving betreffende de mogelijkheid van opzegging ook moet worden vermeld dat de opzegging niet in een bepaalde vorm behoeft te geschieden?
- 2) Kan de levensverzekeringsspolis ook dan nog wegens onjuiste informatie inzake het opzeggingsrecht worden opgezegd nadat deze door de verzekeringnemer reeds is beëindigd (en afgekocht)?

⁽¹⁾ Tweede richtlijn 90/619/EEG van de Raad van 8 november 1990 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe levensverzekeringsbedrijf, tot vaststelling van de bepalingen ter bevordering van de daadwerkelijke uitoefening van het vrij verrichten van diensten en houdende wijziging van richtlijn 79/267/EEG (PB 1990, L 330, blz. 50).

⁽²⁾ Richtlijn 92/96/EEG van de Raad van 10 november 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe levensverzekeringsbedrijf en tot wijziging van de richtlijnen 79/267/EEG en 90/619/EEG (Derde levensrichtlijn) (PB 1992, L 360, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Landesgericht Salzburg (Oostenrijk) op
31 mei 2018 — Christian Gmoser/Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich**

(Zaak C-356/18)

(2018/C 294/29)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Landesgericht Salzburg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Christian Gmoser

Verwerende partij: Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

Prejudiciële vragen

- 1) Dient artikel 15, lid 1, van richtlijn 90/619/EEG (Tweede levensrichtlijn)⁽¹⁾ zoals gewijzigd bij richtlijn 92/96/EEG (Derde levensrichtlijn)⁽²⁾ juncto artikel 31 van richtlijn 92/96/EEG aldus te worden uitgelegd dat in de kennisgeving betreffende de mogelijkheid van opzegging ook moet worden vermeld dat de opzegging niet in een bepaalde vorm behoeft te geschieden?
- 2) Kan de levensverzekeringsspolis ook dan nog wegens onjuiste informatie inzake het opzeggingsrecht worden opgezegd nadat deze door de verzekeringnemer reeds is beëindigd (en afgekocht)?

⁽¹⁾ Tweede richtlijn 90/619/EEG van de Raad van 8 november 1990 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe levensverzekeringsbedrijf, tot vaststelling van de bepalingen ter bevordering van de daadwerkelijke uitoefening van het vrij verrichten van diensten en houdende wijziging van richtlijn 79/267/EEG (PB 1990, L 330, blz. 50).

⁽²⁾ Richtlijn 92/96/EEG van de Raad van 10 november 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe levensverzekeringsbedrijf en tot wijziging van de richtlijnen 79/267/EEG en 90/619/EEG (Derde levensrichtlijn) (PB 1992, L 360, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door Landesgericht Salzburg (Oostenrijk) op 31 mei 2018 — Bettina Plackner / Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

(Zaak C-357/18)

(2018/C 294/30)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Landesgericht Salzburg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Bettina Plackner

Verwerende partij: Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

Prejudiciële vraag

Dient artikel 15, lid 1, van richtlijn 90/619/EEG (Tweede levensrichtlijn) ⁽¹⁾ zoals gewijzigd bij richtlijn 92/96/EEG (Derde levensrichtlijn) ⁽²⁾ juncto artikel 31 van richtlijn 92/96/EEG aldus te worden uitgelegd dat in de kennisgeving betreffende de mogelijkheid van opzegging ook moet worden vermeld dat de opzegging niet in een bepaalde vorm behoeft te geschieden?

⁽¹⁾ Tweede richtlijn 90/619/EEG van de Raad van 8 november 1990 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe levensverzekeringsbedrijf, tot vaststelling van de bepalingen ter bevordering van de daadwerkelijke uitoefening van het vrij verrichten van diensten en houdende wijziging van richtlijn 79/267/EEG (PB 1990, L 330, blz. 50).

⁽²⁾ Richtlijn 92/96/EEG van de Raad van 10 november 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe levensverzekeringsbedrijf en tot wijziging van de richtlijnen 79/267/EEG en 90/619/EEG (Derde levensrichtlijn) (PB 1992, L 360, blz. 1).

Hogere voorziening ingesteld op 1 juni 2018 door het Europees Geneesmiddelenbureau tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer) van 22 maart 2018 in zaak T-80/16, Shire Pharmaceuticals Ireland / EMA

(Zaak C-359/18 P)

(2018/C 294/31)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Europees Geneesmiddelenbureau (EMA) (vertegenwoordigers: S. Marino, A. Spina, S. Drosos, T. Jabłoński, gemachtigden)

Andere partijen in de procedure: Shire Pharmaceuticals Ireland Ltd, Europese Commissie

Conclusies

Rekwirante verzoekt het Hof:

— de hogere voorziening van het EMA toe te wijzen en het arrest van het Gerecht in zaak T-80/16 te vernietigen;

— de vordering tot nietigverklaring ongegrond te verklaren, en

— verzoekster in eerste aanleg te verwijzen in alle kosten van deze procedure (met inbegrip van de kosten van de procedure voor het Gerecht).

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante voert twee middelen aan:

- 1) Het eerste middel bestaat uit twee onderdelen. Met het eerste onderdeel van het eerste middel stelt het EMA dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door in punt 50 van het bestreden arrest te oordelen dat artikel 5, lid 1, van de verordening inzake weesgeneesmiddelen ⁽¹⁾ los van artikel 5, lid 2, moet worden gelezen. Een dergelijke uitlegging is in strijd met artikel 5, lid 1, aangezien zij de doeltreffendheid van de bepaling ondermijnt.

Met het tweede onderdeel van het eerste middel stelt het EMA dat het Gerecht blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door in punt 64 van het bestreden arrest te oordelen dat het EMA zich op het begrip „geneesmiddel” moet baseren om in de zin van artikel 5, lid 1, vast te stellen of een aanvraag tot aanwijzing als weesgeneesmiddel en een eerdere aanvraag voor een vergunning voor het in de handel brengen elkaar overlappen.

- 2) Met het tweede middel betoogt het EMA dat het Gerecht zich heeft gebaseerd op een onjuiste uitlegging van het begrip „geneesmiddel” in artikel 1, lid 2, van richtlijn 2001/83/EG ⁽²⁾, voor zover het heeft geoordeeld dat een verschil in excipiënten en toedieningswijzen tussen twee producten deze verschillend zou maken voor de toepassing van artikel 5, lid 1, van de verordening inzake weesgeneesmiddelen.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 141/2000 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 1999 inzake weesgeneesmiddelen (PB 2000, L 18, blz. 1)

⁽²⁾ Richtlijn 2001/83/EG van het Europees Parlement en de Raad van 6 november 2001 tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor menselijk gebruik (PB 2001, L 311, blz. 67).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Italië) op 4 juni 2018 — Eni SpA / Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell’Economia e delle Finanze

(Zaak C-364/18)

(2018/C 294/32)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Eni SpA

Verwerende partijen: Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell’Economia e delle Finanze

Prejudiciële vraag

Staan artikel 6, lid 1, en overweging 6 van richtlijn 94/22/EEG ⁽¹⁾ in de weg aan een nationale regeling, inzonderheid artikel 19, lid 5-bis, van wetsbesluit nr. 625 van 1996, die op grond van de uitlegging van de Consiglio di Stato in arrest nr. 290/2018 toestaat dat met het oog op de betaling van royalty's de QE-parameter, die is gebaseerd op de prijs van aardolie en andere brandstoffen, wordt toegepast in plaats van de Pfor-index, die gekoppeld is aan de gasprijs op de kortetermijnmarkt?

⁽¹⁾ Richtlijn 94/22/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 1994 betreffende de voorwaarden voor het verlenen en het gebruik maken van vergunningen voor de prospectie, de exploratie en de productie van koolwaterstoffen (PB 1994, L 164, blz. 3).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Italië) op 4 juni 2018 — Shell Italia E & P SpA / Ministero dello Sviluppo Economico e.a.

(Zaak C-365/18)

(2018/C 294/33)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Shell Italia E & P SpA

Verwerende partijen: Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Autorità di Regolazione per l'Energia, Reti e Ambiente

Prejudiciële vraag

Staan artikel 6, lid 1, en overweging 6 van richtlijn 94/22/EEG ⁽¹⁾ in de weg aan een nationale regeling, inzonderheid artikel 19, lid 5-bis, van wetsbesluit nr. 625 van 1996, die op grond van de uitlegging van de Consiglio di Stato in arrest nr. 290/2018 toestaat dat met het oog op de betaling van royalty's de QE-parameter, die is gebaseerd op de prijs van aardolie en andere brandstoffen, wordt toegepast in plaats van de Pfor-index, die gekoppeld is aan de gasprijs op de kortetermijnmarkt?

⁽¹⁾ Richtlijn 94/22/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 1994 betreffende de voorwaarden voor het verlenen en het gebruik maken van vergunningen voor de prospectie, de exploratie en de productie van koolwaterstoffen (PB 1994, L 164, blz. 3).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado de lo Social de Madrid (Spanje) op 5 juni 2018 — José Manuel Ortiz Mesonero / UTE Luz Madrid Centro (bestaande uit de handelsvennootschappen SICE S.A., Urbalux S.A., ImesAPI S.A., Extralux S.A. en Citelum Ibérica S.A.)

(Zaak C-366/18)

(2018/C 294/34)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Juzgado de lo Social de Madrid

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: José Manuel Ortiz Mesonero

Verwerende partij: UTE Luz Madrid Centro (bestaande uit de handelsvennootschappen SICE S.A., Urbalux S.A., ImesAPI S.A., Extralux S.A. en Citelum Ibérica S.A.)

Prejudiciële vraag

Staan de artikelen 8, 10 en 157 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, artikel 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, artikel 23 en artikel 33, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 1 en artikel 14, lid 1, van richtlijn 2006/54⁽¹⁾, alle gelezen in samenhang met richtlijn 2010/18⁽²⁾ tot uitvoering van de raamovereenkomst inzake ouderschapsverlof, in de weg aan een nationale regel zoals artikel 37, lid 6, van het werknemersstatuut, die voor de uitoefening van het recht van de werknemer om beroeps- en gezinsleven te combineren teneinde de directe zorg op zich te nemen voor minderjarigen of gezinsleden te zijnen laste, vereist dat de werknemer daartoe in elk geval zijn gewone arbeidstijd verkort en dat zijn loon dus evenredig wordt verminderd?

⁽¹⁾ Richtlijn 2006/54/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 juli 2006 betreffende de toepassing van het beginsel van gelijke kansen en gelijke behandeling van mannen en vrouwen in arbeid en beroep (PB 2006, L 204, blz. 23).

⁽²⁾ Richtlijn 2010/18/EU van de Raad van 8 maart 2010 tot uitvoering van de door BUSINESSEUROPE, UEAPME, het CEEP en het EVV gesloten herziene raamovereenkomst en tot intrekking van richtlijn 96/34/EG (PB 2010, L 68, blz. 13).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door Tribunal Supremo (Spanje) op 4 juni 2018 —
María Teresa Aragón Carrasco, María Eugenia Cotano Montero, María Gloria Ferratges Castellanos,
Raquel García Ferratges, Elena Muñoz Mora, Ángela Navas Chillón, Mercedes Noriega Bosch, Susana
Rizo Santaella, Desamparados Sánchez Ramos, Lucía Santana Ruiz en Luis Salas Fernández (als
erfgenaar van Lucía Sánchez de la Peña) / Administración del Estado**

(Zaak C-367/18)

(2018/C 294/35)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Supremo

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: María Teresa Aragón Carrasco, María Eugenia Cotano Montero, María Gloria Ferratges Castellanos, Raquel García Ferratges, Elena Muñoz Mora, Ángela Navas Chillón, Mercedes Noriega Bosch, Susana Rizo Santaella, Desamparados Sánchez Ramos, Lucía Santana Ruiz en Luis Salas Fernández (als erfgenaar van Lucía Sánchez de la Peña)

Verwerende partij: Administración del Estado

Prejudiciële vragen

- 1) Moet clause 4 van de raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, die is opgenomen in de bijlage bij richtlijn 1999/70⁽¹⁾, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen de Spaanse nationale regeling die in artikel 12, lid 3, van de Texto refundido del Estatuto del Empleado Público (Real Decreto Legislativo 2/2015, de 30 de octubre) (geconsolideerde tekst van de wet houdende het basisstatuut van het overheidspersoneel, koninklijk wetsbesluit 2/2015 van 30 oktober 2015) voorziet in ontslag zonder reden en zonder vergoeding, maar die wel in een vergoeding voorziet in artikel 49, lid 1, onder c), van de Texto refundido del Estatuto de los Trabajadores (Real Decreto Legislativo 2/2015, de 23 de octubre) (geconsolideerde versie van de wet op het werknemersstatuut, koninklijk wetsbesluit 2/2015 van 23 oktober 2015) bij beëindiging van een arbeidsovereenkomst op grond van (een) wettelijk vastgestelde grond(en)?
- 2) In geval van een ontkennend antwoord op de eerste vraag: valt een maatregel als vastgesteld door de Spaanse wetgever, die voorziet in de uitkering van een vergoeding van twaalf dagen salaris per gewerkt jaar aan de werknemer bij de afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst, onder de werkingssfeer van clause 5 van de raamovereenkomst, zelfs wanneer de tijdelijke aanstelling is beperkt tot slechts één overeenkomst?

- 3) Indien de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord: is een wettelijke bepaling die tijdelijke werknemers bij de beëindiging van de overeenkomst een vergoeding van twaalf dagen salaris per gewerkt jaar toekent, maar tijdelijk personeel met een bijzondere of adviesfunctie, bij ontslag zonder reden, van deze vergoeding uitsluit, in strijd met clausule 5 van de raamovereenkomst[?]

⁽¹⁾ Richtlijn 1999/70/EG van de Raad van 28 juni 1999 betreffende de door het EVV, de Unice en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd (PB 1999, L 175, blz. 43).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Administrativo e Fiscal de Penafiel (Portugal) op 7 juni 2018 — Prosa — Produtos e Serviços Agrícolas / Autoridade Tributária e Aduaneira

(Zaak C-373/18)

(2018/C 294/36)

Procestaal: Portugees

Verwijzende rechter

Tribunal Administrativo e Fiscal de Penafiel

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Prosa — Produtos e Serviços Agrícolas

Verwerende partij: Autoridade Tributária e Aduaneira

Prejudiciële vraag

Schendt punt 26.1 van de algemene tabel inzake het zegelrecht, zoals gewijzigd bij artikel 3 van wetsbesluit nr. 322-B/2001 van 14 december 2001, voor zover dit punt voorziet in de heffing van het zegelrecht in geval van oprichting van een kapitaalvennootschap (waaronder de naamloze vennootschap) waarvan het vennootschapskapitaal integraal in geld is volgestort, artikel 7, lid 1, van richtlijn 69/335/EEG ⁽¹⁾ van de Raad van 17 juli 1969, zoals gewijzigd bij richtlijn 85/303/EEG van de Raad van 10 juni 1985 ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Richtlijn 69/335/EEG van de Raad van 17 juli 1969 betreffende de indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal (PB 1969, L 249, blz. 25).

⁽²⁾ PB 1985, L 156, blz. 23.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgarije) op 8 juni 2018 — Strafzaak tegen AH, PB, CX, KM, PH

(Zaak C-377/18)

(2018/C 294/37)

Procestaal: Bulgaars

Verwijzende rechter

Spetsializiran nakazatelen sad

Partijen in de strafzaak

AH, PB, CX, KM, PH

Prejudiciële vraag

Is nationale rechtspraak volgens welke in de tekst van een schikking (die wordt getroffen in het kader van een strafrechtelijke procedure) als pleger van een strafbaar feit niet alleen de verdachte moet worden genoemd die heeft erkend schuldig te zijn aan dat strafbare feit en de schikking heeft getroffen, maar ook andere verdachten — de medeplegers van het strafbare feit —, die deze schikking niet hebben getroffen, die niet hebben erkend schuldig te zijn en tegen wie de normale strafrechtelijke procedure zal worden voortgezet, maar die ermee hebben ingestemd dat de eerstgenoemde verdachte de schikking treft, verenigbaar met artikel 4, lid 1, eerste zin, juncto overweging 16, eerste zin, en overweging 17 van richtlijn 2016/343 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2016/343 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende de versterking van bepaalde aspecten van het vermoeden van onschuld en van het recht om in strafprocedures bij de terechtzitting aanwezig te zijn (PB 2016, L 65, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Raad van State (Nederland) op 11 juni 2018 — Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, andere partij: E.P.**(Zaak C-380/18)**

(2018/C 294/38)

*Procestaal: Nederlands***Verwijzende rechter**

Raad van State

Partijen in het hoofdgeding*Verzoeker:* Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid,*Andere partij:* E.P.**Prejudiciële vragen**

- 1) Moet artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e, van verordening (EU) nr. 2016/399 ⁽¹⁾ [...] aldus worden uitgelegd dat bij de vaststelling dat het rechtmatig verblijf van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen is geëindigd omdat een vreemdeling wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, moet worden gemotiveerd dat de persoonlijke gedragingen van de desbetreffende vreemdeling een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen?
- 2) Indien vraag 1 ontkennend moet worden beantwoord, welke eisen moeten volgens artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e, van verordening (EU) nr. 2016/399 [...] gelden voor de motivering dat een vreemdeling wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde?

Moet artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e, van verordening (EU) nr. 2016/399 [...] aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk volgens welke een vreemdeling wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde op grond van het enkele feit dat vaststaat dat de desbetreffende vreemdeling wordt verdacht van het plegen van een strafbaar feit?

⁽¹⁾ Verordening van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodex) (PB 2016, L 77, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Raad van State (Nederland) op 11 juni 2018 — G.S., andere partij: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid**(Zaak C-381/18)**

(2018/C 294/39)

*Procestaal: Nederlands***Verwijzende rechter**

Raad van State

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: G.S.

Andere partij: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 6, tweede lid, van richtlijn 2003/86/EG ⁽¹⁾ [...] aldus worden uitgelegd dat voor de intrekking of weigering van verlenging van een verblijfstitel van een gezinslid om redenen van openbare orde, is vereist dat wordt gemotiveerd dat de persoonlijke gedragingen van het desbetreffende gezinslid een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen?
- 2) Indien vraag 1 ontkennend moet worden beantwoord, welke motiveringseisen moeten volgens artikel 6, tweede lid, van richtlijn 2003/86/EG [...] gelden voor de intrekking of weigering van verlenging van een verblijfstitel van een gezinslid om redenen van openbare orde?

Moet artikel 6, tweede lid, van richtlijn 2003/86/EG [...] aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk volgens welke een verblijfstitel van een gezinslid kan worden ingetrokken of verlenging daarvan kan worden geweigerd om redenen van openbare orde, indien de straf of maatregel waartoe het desbetreffende gezinslid is veroordeeld, hoog genoeg is ten opzichte van de duur van het rechtmatig verblijf in Nederland (de „glijdende schaal”), waarbij aan de hand van de criteria uit de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) van 2 augustus 2001, Boultif tegen Zwitserland, ECLI:CE:ECHR:2001:0802JUD005427300, en 18 oktober 2006, Üner tegen Nederland, ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD004641099, een belangenafweging wordt gemaakt tussen het belang van het desbetreffende gezinslid om in Nederland het recht op gezinshereniging uit te oefenen enerzijds en het belang van de Nederlandse staat om de openbare orde te beschermen anderzijds?

⁽¹⁾ Richtlijn van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (PB 2003, L 251, blz. 12).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Raad van State (Nederland) op 11 juni 2018 — V.G., andere partij: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Zaak C-382/18)

(2018/C 294/40)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Raad van State

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: V.G.

Andere partij: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Prejudiciële vragen

- 1) Is het Hof, gelet op artikel 3, derde lid, van richtlijn 2003/86/EG ⁽¹⁾ [...] en het arrest Nolan (ECLI:EU:C:2012:638), bevoegd prejudiciële vragen van de Nederlandse rechter te beantwoorden over de uitleg van bepalingen van deze richtlijn in een geding betreffende een verzoek om toegang en verblijf van een gezinslid van een gezinshereniger die de Nederlandse nationaliteit bezit, indien deze richtlijn in het Nederlandse recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze van toepassing is verklaard op dat soort gezinsleden?
- 2) Moet artikel 6, eerste lid, van richtlijn 2003/86/EG [...] aldus worden uitgelegd dat voor de afwijzing van een verzoek om toegang en verblijf van een gezinslid om redenen van openbare orde, is vereist dat wordt gemotiveerd dat de persoonlijke gedragingen van het desbetreffende gezinslid een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen?
- 3) Indien vraag [2] ontkennend moet worden beantwoord, welke motiveringseisen moeten volgens artikel 6, eerste lid, van richtlijn 2003/86/EG gelden voor de afwijzing van een verzoek om toegang en verblijf van een gezinslid om redenen van openbare orde?

Moet artikel 6, eerste lid, van richtlijn 2003/86/EG [...] aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk volgens welke een verzoek om toegang en verblijf van een gezinslid om redenen van openbare orde kan worden afgewezen op grond van veroordelingen tijdens een eerder verblijf in de desbetreffende lidstaat, waarbij aan de hand van de criteria uit de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) van 2 augustus 2001, Bultif tegen Zwitserland, ECLI:CE:ECHR:2001:0802JUD005427300, en 18 oktober 2006, Üner tegen Nederland, ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD004641099, een belangenafweging wordt gemaakt tussen het belang van het desbetreffende gezinslid en de desbetreffende gezinshereniger om in Nederland het recht op gezinshereniging uit te oefenen enerzijds en het belang van de Nederlandse staat om de openbare orde te beschermen anderzijds?

(¹) Richtlijn van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (PB 2003, L 251, blz. 12).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku (Polen) op 11 juni 2018 — Lexitor Sp. z o.o./Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo — Kredytowa im. Franciszka Stefczyka z siedzibą w Gdyni, Santander Consumer Bank S.A. z siedzibą we Wrocławiu, mBank S.A. z siedzibą w Warszawie

(Zaak C-383/18)

(2018/C 294/41)

Procestaal: Pools

Verwijzende rechter

Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Lexitor Sp. z o.o.

Verwerende partijen: Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo — Kredytowa im. Franciszka Stefczyka z siedzibą w Gdyni, Santander Consumer Bank S.A. z siedzibą we Wrocławiu, mBank S.A. z siedzibą w Warszawie

Prejudiciële vraag

Moet artikel 16, lid 1, gelezen in samenhang met artikel 3, onder g), van richtlijn 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van richtlijn 87/102/EEG van de Raad (¹) aldus worden uitgelegd dat een consument die zich vervroegd van zijn verplichtingen op grond van een kredietovereenkomst kwijt, recht heeft op een verlaging van de totale kredietkosten en dus ook van de kosten die niet afhankelijk zijn van de duur van deze kredietovereenkomst?

(¹) (PB 2008, L 133, blz. [66], zoals gewijzigd)

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato (Italië) op 11 juni 2018 — Arriva Italia Srl e.a. / Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti

(Zaak C-385/18)

(2018/C 294/42)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Consiglio di Stato

Partijen in het hoofdgeding

Appellanten: Arriva Italia Srl, Ferrotramviaria SpA, Consorzio Trasporti Aziende Pugliesi (CO.TRA.P)

Geïntimeerde: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti

Prejudiciële vragen

Vormt een maatregel bestaande in de toewijzing bij wet van 70 miljoen EUR aan een marktdeelnemer in de spoorvervoersector onder de voorwaarden van artikel 1, lid 867, van wet nr. 208 van 28 december 2015, zoals gewijzigd bij decreto legge nr. 50 van 24 april 2017, en de daaropvolgende overdracht van deze marktdeelnemer aan een andere marktdeelnemer, zonder aanbesteding en om niet, in de uiteengezette feitelijke en juridische omstandigheden staatssteun in de zin van artikel 107 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie?

Indien deze vraag bevestigend wordt beantwoord, moet dan worden nagegaan of de betrokken staatssteun verenigbaar is met het Unierecht en wat de gevolgen zijn van het feit dat die steun niet is aangemeld overeenkomstig artikel 10[8], lid 3, VWEU?

**Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het College van Beroep voor het
Bedrijfsleven (Nederland) op 11 juni 2018 — Coöperatieve Producentenorganisatie en Beheersgroep
Texel UA tegen Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit**

(Zaak C-386/18)

(2018/C 294/43)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Coöperatieve Producentenorganisatie en Beheersgroep Texel UA

Verweerder: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Prejudiciële vragen

- 1a) Verzet artikel 66, eerste lid, van verordening (EU) nr. 508/2014⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 inzake het Europees Fonds voor maritieme zaken en visserij en tot intrekking van de verordeningen (EG) nr. 2328/2003, (EG) nr. 861/2006, (EG) nr. 1198/2006 en (EG) nr. 791/2007 van de Raad en verordening (EU) nr. 1255/2011 van het Europees Parlement en de Raad [...], nu daarin is bepaald dat uit het Europees Fonds voor maritieme zaken en visserij subsidie „wordt” verleend voor de voorbereiding en uitvoering van productie- en afzetprogramma's als bedoeld in artikel 28 van verordening (EU) nr. 1379/2013⁽²⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2013 houdende een gemeenschappelijke marktordening voor visserijproducten en aquacultuurproducten, tot wijziging van verordeningen (EG) nr. 1184/2006 en (EG) nr. 1224/2009 van de Raad en tot intrekking van verordening (EG) nr. 104/2000 van de Raad [...], zich ertegen dat een lidstaat aan een producentenorganisatie die een aanvraag tot verlening van zodanige subsidie heeft ingediend, tegenwerpt dat deze lidstaat de mogelijkheid tot het doen van een dergelijke aanvraag ten tijde van de indiening van de aanvraag voor een bepaalde categorie van uitgaven (in het onderhavige geval: kosten van de voorbereiding en uitvoering van productie- en afzetprogramma's) of voor een bepaald tijdvak (in het onderhavige geval: het jaar 2014) niet had opengesteld in haar door de Europese Commissie goedgekeurde operationele programma, noch in de nationale voorschriften ter bepaling van de subsidiabiliteit van uitgaven?
- 1b) Is voor het antwoord op vraag 1a van belang dat de producentenorganisatie op grond van artikel 28 van verordening 1379/2013 verplicht is tot het opstellen van een productie- en afzetprogramma en, na goedkeuring van het productie- en afzetprogramma door de lidstaat, tot het uitvoeren van dat productie- en afzetprogramma?
- 2) Indien vraag 1a aldus wordt beantwoord dat artikel 66, eerste lid, van verordening 508/2014 zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een producentenorganisatie die een aanvraag tot verlening van subsidie voor de voorbereiding en uitvoering van productie- en afzetprogramma's heeft ingediend, tegenwerpt dat deze lidstaat de mogelijkheid tot het doen van een dergelijke aanvraag ten tijde van de indiening van de aanvraag niet had opengesteld, kan de betrokken subsidieaanvrager dan aan artikel 66, eerste lid, van verordening 508/2014 rechtstreeks de rechtsgrondslag ontnemen voor een aanspraak jegens zijn lidstaat op het verlenen van de desbetreffende subsidie?

- 3) Indien vraag 2 aldus wordt beantwoord dat de betrokken subsidieaanvrager aan artikel 66, eerste lid, van verordening 508/2014 in het in vraag 2 bedoelde geval rechtstreeks de rechtsgrondslag kan ontlenen voor een aanspraak jegens zijn lidstaat op het verlenen van de desbetreffende subsidie, verzet artikel 65, zesde lid, van verordening (EU) nr. 1303/2013⁽³⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 17 december 2013 houdende gemeenschappelijke bepalingen inzake het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling, het Europees Sociaal Fonds, het Cohesiefonds, het Europees Landbouwfonds voor plattelandsontwikkeling en het Europees Fonds voor maritieme zaken en visserij en algemene bepalingen inzake het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling, het Europees Sociaal Fonds, het Cohesiefonds en het Europees Fonds voor maritieme zaken en visserij, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1083/2006 van de Raad [...] zich dan er tegen dat subsidie wordt verleend voor de voorbereiding en uitvoering van een productie- en afzetprogramma in de situatie dat de subsidieaanvraag wordt ingediend, nadat het productie- en afzetprogramma is voorbereid en uitgevoerd?

⁽¹⁾ PB 2014, L 149, blz. 1

⁽²⁾ PB 2013, L 354, blz. 1

⁽³⁾ PB 2013, L 347, blz. 320

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Polen) op 12 juni 2018 — Delfarma Sp. Z o.o./Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych

(Zaak C-387/18)

(2018/C 294/44)

Procestaal: Pools

Verwijzende rechter

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Delfarma Sp. z o.o.

Verwerende partij: Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych

Prejudiciële vraag

Verzet het Unierecht, in het bijzonder artikelen 34 en 36 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zich tegen een nationale regeling krachtens welke een vergunning voor het in de handel brengen van een geneesmiddel in een lidstaat door middel van parallelimport al kan worden geweigerd op de enkele grond dat het parallel ingevoerde geneesmiddel in de lidstaat van uitvoer is toegelaten als generieke versie van een referentiegeneesmiddel, dat wil zeggen op basis van een beknopt dossier, en dat geneesmiddel in de lidstaat van invoer is toegelaten als referentiegeneesmiddel op basis van een volledig dossier, waarbij de weigering niet is gebaseerd op een onderzoek van de fundamentele therapeutische gelijkwaardigheid van beide producten en de nationale autoriteit de bevoegde autoriteit van het land van uitvoer niet om toezending van dat dossier heeft verzocht, hoewel daartoe wel de mogelijkheid bestond?

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (België) op 13 juni 2018 — Brussels Securities nv / Belgische Staat

(Zaak C-389/18)

(2018/C 294/45)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Tribunal de première instance francophone de Bruxelles

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Brussels Securities nv

Verwerende partij: Belgische Staat

Prejudiciële vraag

Moet artikel 4 van richtlijn 90/435/EEG van de Raad van 23 juli 1990 betreffende de gemeenschappelijke fiscale regeling voor moedermaatschappijen en dochterondernemingen uit verschillende lidstaten ⁽¹⁾ (met ingang van 18 januari 2012 vervangen door richtlijn 2011/96/EU van de Raad van 30 november 2011 betreffende de gemeenschappelijke fiscale regeling voor moedermaatschappijen en dochterondernemingen uit verschillende lidstaten ⁽²⁾), gelezen in samenhang met de andere rechtsbronnen van de Unie,

aldus worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat een regeling van een nationale autoriteit, zoals het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 en het koninklijk besluit tot uitvoering van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, in de versie die van toepassing is voor het aanslagjaar 2011,

waarbij die autoriteit heeft geopteerd voor een vrijstellingsmethode (niet-belasten van de uitgekeerde winst die een moedermaatschappij als deelgerechtigde van haar dochteronderneming ontvangt), die erin bestaat eerst het door de dochteronderneming uitgekeerde dividend in de belastbare basis van de moedermaatschappij op te nemen en vervolgens 95 % van dat dividend van die belastbare basis af te trekken als definitief belaste inkomsten,

wegens de gezamenlijke toepassing — om de berekeningsgrondslag van de vennootschapsbelasting van de moedermaatschappij te bepalen — van die Belgische aftrekmethode van de definitief belaste inkomsten en (1) de regels inzake een andere aftrek, die een bij die regeling bepaald fiscaal voordeel vormt (de aftrek voor risicokapitaal), (2) het recht om het saldo van de vorige recupereerbare verliezen af te trekken, (3) het recht om de verrekening van het overschot van de definitief belaste inkomsten, van de aftrek voor risicokapitaal en van het saldo van de vorige recupereerbare verliezen naar de volgende belastingjaren over te dragen, wanneer het bedrag ervan voor een belastingjaar hoger is dan dat van de belastbare winst, en (4) de aanrekeningsvolgorde die bepaalt dat in die volgende belastingjaren eerst de overgedragen definitief belaste inkomsten, vervolgens de overgedragen aftrek voor risicokapitaal (waarvan de overdracht is beperkt tot de 'zeven volgende belastbare tijdperken') en ten slotte het saldo van de vorige recupereerbare verliezen moeten worden verrekend, en dat tot er geen belastbare winst meer is,

leidt tot een vermindering — met het volledige of een gedeeltelijk bedrag van de van de dochteronderneming ontvangen dividenden — van de verliezen die de moedermaatschappij zou kunnen aftrekken indien die dividenden eenvoudigweg niet in de winst zouden worden opgenomen van het belastingjaar waarin zij zijn verkregen (met als gevolg een lager belastbaar resultaat in dat belastingjaar en in voorkomend geval hogere overdraagbare fiscale verliezen), terwijl die dividenden nu eerst in de winst worden opgenomen en vervolgens worden onderworpen aan regels voor de vrijstelling en overdracht van het bedrag dat bij ontoereikende winst wordt vrijgesteld,

te weten een vermindering van het saldo van de vorige recupereerbare verliezen van de moedermaatschappij, die kan voorkomen in belastingjaren die volgen op een belastingjaar waarin de definitief belaste inkomsten, de aftrek voor risicokapitaal en het saldo van de vorige recupereerbare verliezen hoger zijn dan het bedrag van de belastbare winst?

⁽¹⁾ PB 1990, L 225, blz. 6

⁽²⁾ PB 2011, L 345, blz. 8

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado de lo Social de Barcelona (Spanje)
op 15 juni 2018 — Ana María Páez Juárez / Nobel Plásticos Ibérica S.A.**

(Zaak C-397/18)

(2018/C 294/46)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Juzgado de lo Social de Barcelona

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Ana María Páez Juárez

Verwerende partij: Nobel Plásticos Ibérica S.A.

Andere partijen: Fondo de Garantía Salarial (FOGASA) en Ministerio Fiscal

Prejudiciële vragen

1) Moeten werknemers die zijn aangemerkt als bijzonder kwetsbaar voor bepaalde risico's worden beschouwd als personen met een handicap voor de doeleinden van richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep ⁽¹⁾, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, wanneer zij, als gevolg van hun eigen persoonlijke kenmerken of bekende biologische toestand bijzonder kwetsbaar zijn voor beroepsrisico's en om die reden bepaald werk niet kunnen vervullen omdat daaraan een risico voor hun eigen gezondheid of die van andere personen is verbonden?

Indien het antwoord op de eerste vraag bevestigend luidt:

- 2) Vormt het besluit tot ontslag van een werknemster om economische, technische, organisatorische of productieredenen directe of indirecte discriminatie in de zin van artikel 2, lid 2, onder b), van richtlijn 2000/78 wanneer zij een erkende handicap heeft die ertoe leidt dat zij ten gevolge van haar lichamelijke aandoening bijzonder kwetsbaar is [voor bepaalde risico's] verbonden aan bepaald werk en daardoor moeite heeft om het productiviteitsniveau te halen dat vereist is om niet door ontslag te worden getroffen?
- 3) Vormt het besluit tot ontslag van een werknemster om economische, technische, organisatorische of productieredenen directe of indirecte discriminatie in de zin van artikel 2, lid 2, onder b), van richtlijn 2000/78 wanneer zij een erkende handicap heeft die met zich meebrengt dat zij als gevolg van haar lichamelijke aandoening bijzonder kwetsbaar is [voor bepaalde risico's] verbonden aan bepaald werk en het besluit wordt genomen op grond van, naast andere toepasselijke criteria, multi-inzetbaarheid in alle arbeidsfuncties, waaronder die welke de persoon met een handicap niet kan vervullen?
- 4) Vormt het besluit tot ontslag van een werknemster om economische, technische, organisatorische of productieredenen indirecte discriminatie in de zin van artikel 2, lid 2, onder b), van richtlijn 2000/78 wanneer zij een erkende handicap heeft en als gevolg van haar lichamelijke aandoening, die voorafgaand aan het ontslag tot lange perioden van afwezigheid en ziekteverzuim heeft geleid, bijzonder kwetsbaar is [voor bepaalde risico's] verbonden aan bepaald werk, en het besluit wordt genomen op grond van, naast andere toepasselijke criteria, het verzuim van deze werknemster?

⁽¹⁾ PB 2000, L 303, blz. 16.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Spanje) op 15 juni 2018 — Antonio Bocero Torrico / Instituto Nacional de la Seguridad Social en Tesorería General de la Seguridad Social

(Zaak C-398/18)

(2018/C 294/47)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Antonio Bocero Torrico

Verwerende partijen: Instituto Nacional de la Seguridad Social en Tesorería General de la Seguridad Social

Prejudiciële vraag

- 1) Moet artikel 48 VWEU aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling die als voorwaarde voor toegang tot een pensioenuitkering uit hoofde van vervroegde uittreding stelt dat het bedrag van het te ontvangen pensioen hoger is dan het minimumpensioen dat de belanghebbende op grond van diezelfde nationale wetgeving zou ontvangen, waarbij „te ontvangen pensioen” wordt uitgelegd als het daadwerkelijke, uitsluitend ten laste van de bevoegde lidstaat (in casu Spanje) komende pensioen, zonder inaanmerkingneming van eventuele daadwerkelijk ontvangen pensioenen uit hoofde van een andere uitkering van dezelfde aard ten laste van een of meerdere andere lidstaten?

**Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het College van Beroep voor het
Bedrijfsleven (Nederland) op 18 juni 2018 — Vereniging Gasopslag Nederland, TAQA Onshore BV,
TAQA Piek Gas BV tegen Autoriteit Consument en Markt**

(Zaak C-399/18)

(2018/C 294/48)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeksters: Vereniging Gasopslag Nederland, TAQA Onshore BV, TAQA Piek Gas BV

Verweerster: Autoriteit Consument en Markt

Prejudiciële vraag

Is een uniform capaciteitstarief waarbij niet naar het type netwerkgebruiker, maar wel naar de gecontracteerde capaciteit wordt gedifferentieerd, verenigbaar met artikel 13, eerste lid, van de verordening (EG) nr. 715/2009 ⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 betreffende de voorwaarden voor de toegang tot aardgastransmissienetten en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1775/2005 (Gasverordening)?

⁽¹⁾ PB 2009, L 211, blz. 36.

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Krajský soud v Praze (Tsjechische
Republiek) op 18 juni 2018 — Herst, s.r.o. / Odvolací finanční ředitelství**

(Zaak C-401/18)

(2018/C 294/49)

Procestaal: Tsjechisch

Verwijzende rechter

Krajský soud v Praze

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Herst, s.r.o.

Verwerende partij: Odvolací finanční ředitelství

Prejudiciële vragen

- 1) Moet elke belastingplichtige worden aangemerkt als een belastingplichtige in de zin van artikel 138, lid 2, onder b), van richtlijn 2006/112/EG ⁽¹⁾ van de Raad betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (hierna: „btw-richtlijn”)? Zo nee, op welke belastingplichtigen is deze bepaling dan van toepassing?

- 2) Indien het antwoord van het Hof van Justitie luidt dat artikel 138, lid 2, onder b), van de btw-richtlijn van toepassing is op een situatie als die in het hoofdgeding (dat wil zeggen, de afnemer van de producten is een voor de belasting geregistreerde belastingplichtige), moet die bepaling dan aldus worden uitgelegd dat wanneer de verzending of het vervoer van die producten plaatsvindt overeenkomstig de desbetreffende bepalingen van richtlijn 2008/118/EG⁽²⁾ van de Raad houdende een algemene regeling inzake accijns en houdende intrekking van richtlijn 92/12/EEG (hierna: „accijnsrichtlijn”), een levering die verband houdt met een procedure uit hoofde van de accijnsrichtlijn moet worden aangemerkt als een levering die voor vrijstelling op grond van die bepaling in aanmerking komt, ondanks het feit dat voor het overige niet is voldaan aan de vrijstellingsvoorwaarden van artikel 138, lid 1, van de btw-richtlijn, gelet op de toerekening van het goederenvervoer aan een andere handeling?
- 3) Indien het antwoord van het Hof van Justitie luidt dat artikel 138, lid 2, onder b), van de btw-richtlijn niet van toepassing is op een situatie als die in het hoofdgeding, is de omstandigheid dat de goederen onder een accijnsschorsingsregeling worden vervoerd dan bepalend voor het antwoord op de vraag aan welke levering uit een reeks opeenvolgende leveringen een vervoer moet worden toegerekend voor de toepassing van het recht op vrijstelling van btw op grond van artikel 138, lid 1, van de btw-richtlijn?
- 4) Wordt „de macht om als een eigenaar over de goederen te beschikken”, in de zin van de btw-richtlijn, verkregen door een belastingplichtige die ten behoeve van een bepaalde klant goederen rechtstreeks van een andere belastingplichtige koopt om een reeds bestaande bestelling (met vermelding van het soort goederen, de hoeveelheid, de plaats van herkomst en het tijdstip van levering) uit te voeren, waarbij hij de goederen niet zelf fysiek behandelt aangezien zijn afnemer volgens de bepalingen van de verkoopovereenkomst akkoord gaat om het vervoer van de goederen vanaf de plaats van herkomst ervan te verrichten, zodat de belastingplichtige alleen in toegang tot de gevraagde goederen via zijn leveranciers zal voorzien en de voor de aanvaarding van de goederen benodigde informatie zal verstrekken (voor eigen rekening of voor rekening van zijn onderleveranciers in de keten), en zijn winst uit de handeling bestaat in het verschil tussen de aankoopprijs en de verkoopprijs van die goederen zonder dat de kost voor het goederenvervoer wordt gefactureerd in de keten?
- 5) Voorziet de accijnsrichtlijn (bijvoorbeeld in artikel 4, lid 1, artikel 17 of artikel 19), direct dan wel indirect, door een beperking van de daadwerkelijke behandeling van dergelijke goederen, in voldoende voorwaarden voor de overdracht van de „macht om als een eigenaar over de (accijns)goederen te beschikken”, in de zin van de btw-richtlijn, zodat de overname van goederen onder een accijnsschorsingsregeling door een erkend belastingentrepot of door een geregistreerde geadresseerde overeenkomstig de voorwaarden van de accijnsrichtlijn als een levering van goederen voor btw-doeleinden moet worden aangemerkt?
- 6) Moet in dit verband, bij de beoordeling van een levering die samenhangt met vervoer binnen een keten van leveringen van goederen onder een accijnsschorsingsregeling met één enkel vervoer, een transport in de zin van de btw-richtlijn geacht worden aan te vangen en te eindigen overeenkomstig artikel 20 van de accijnsrichtlijn?
- 7) Staat het beginsel van btw-neutraliteit of enig ander beginsel van het Unierecht in de weg aan de toepassing van het constitutionele beginsel „in dubio mitius” in het nationale recht, op grond waarvan de overheidsinstanties onduidelijke rechtsregels waaraan objectief gezien verschillende uitleggingen kunnen worden gegeven, in het voordeel van de aan de rechtsregel onderworpen persoon (in casu de btw-plichtige) dienen uit te leggen? Is de toepassing van dit beginsel in elk geval verenigbaar met het Unierecht indien het beperkt zou blijven tot situaties waarin de relevante feiten van de zaak voorafgingen aan een bindende uitlegging door het Hof van Justitie van de Europese Unie van een betwiste rechtsvraag, dat heeft geoordeeld dat een andere, voor de belastingplichtige minder gunstige uitlegging juist is?

Indien het beginsel „in dubio mitius” kan worden toegepast:

- 8) Mocht, op basis van de beperkingen waarin het Unierecht voorzag op het tijdstip waarop de belastbare handelingen in de onderhavige zaak plaatsvonden (van november 2010 tot en met mei 2013), worden aangenomen dat de vraag of het juridische begrip „levering van goederen” of „vervoer van goederen” zowel voor de toepassing van de btw-richtlijn als voor de toepassing van de accijnsrichtlijn (al dan niet) dezelfde inhoud had, objectief gezien juridisch onzeker was en op twee verschillende wijzen kon worden uitgelegd?

⁽¹⁾ PB 2006, L 347, blz. 1.

⁽²⁾ PB 2009; L 9, blz. 12.

Hogere voorziening ingesteld op 14 juni 2018 door Alcogroup en Alcodis tegen het arrest van het Gerecht (Achtste kamer) van 10 april 2018 in zaak T-274/15, Alcogroup en Alcodis/Europese Commissie

(Zaak C-403/18 P)

(2018/C 294/50)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwiranten: Alcogroup, Alcodis (vertegenwoordigers: P. de Bandt, J. Dewispelaere en J. Probst, avocats)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie, Orde van Vlaamse Balies, Ordre des barreaux francophones et germanophone, Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles

Conclusies

- Het arrest van het Gerecht van 10 april 2018 in de zaak T-274/15 vernietigen;
- Het beroep tegen de twee bestreden beslissingen ontvankelijk verklaren;
- De zaak terugverwijzen naar het Gerecht voor een uitspraak ten gronde op het beroep tot nietigverklaring;
- De Commissie verwijzen in de kosten van de onderhavige procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

- Eerste middel: het Gerecht heeft blijk gegeven van onjuiste rechtsopvattingen en heeft niet voldaan aan de motiveringsplicht;
- Tweede middel: het Gerecht heeft het recht van rekwiranten op effectieve rechterlijke bescherming geschonden.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Višje sodišče v Mariboru (Slovenië) op 21 juni 2018 — Aleš Kuhar, Jožef Kuhar / Addiko Bank d.d.

(Zaak C-407/18)

(2018/C 294/51)

Procestaal: Sloveens

Verwijzende rechter

Višje sodišče v Mariboru

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Aleš Kuhar, Jožef Kuhar

Verwerende partij: Addiko Bank d.d.

Prejudiciële vraag

Moet richtlijn 93/13/EEG⁽¹⁾ van de Raad, gelet op het beginsel van doeltreffendheid van het recht van de Europese Unie, aldus worden uitgelegd dat de executierechter, in het kader van de executieprocedure, de tenuitvoerlegging wegens een oneerlijk (*vexatoire*) beding in een onmiddellijk uitvoerbare notariële akte (executoriale titel) ambtshalve moet weigeren in een geval als in het onderhavige geding, waarin de procesregels van de lidstaat de executierechter geen doeltreffende mogelijkheid bieden om (op verzoek van de debiteur of ambtshalve) de tenuitvoerlegging op te schorten zolang in de procedure ten gronde, die door de debiteur als consument aanhangig is gemaakt, geen in kracht van gewijsde gegane beslissing inzake de oneerlijke aard van het beding is gegeven?

⁽¹⁾ Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (PB L 95, blz. 29).

Hogere voorziening ingesteld op 4 juli 2018 door Verein Deutsche Sprache e.V. tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer) van 23 april 2018 in zaak T-468/16, Verein Deutsche Sprache e.V./ Europese Commissie

(Zaak C-440/18 P)

(2018/C 294/52)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwirant: Verein Deutsche Sprache e.V. (vertegenwoordiger: W. Ehrhardt, Rechtsanwalt)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

— vernietiging van het arrest van het Gerecht van 23 april 2018 in zaak T-468/16 en nietigverklaring van het overeenkomstig artikel 4 van de uitvoeringsbepalingen van verordening (EG) nr. 1049/2001⁽¹⁾ door de secretaris-generaal in naam van de Commissie genomen besluit van 10 juni 2016.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirant voert de volgende middelen in hogere voorziening aan:

Gebrekkige procesvoering door het Gerecht: volgens rekwirant bestaat het gebrek erin dat het Gerecht geen gebruik heeft gemaakt van zijn informatie-instrumenten krachtens artikel 24 van het Statuut en de artikelen 88 en 89 van het Reglement voor de procesvoering. Het had het feitenrelaas van de Commissie ook los van het verzoek van rekwirant tot overlegging van bewijs grondiger moeten onderzoeken. Tegenstrijdigheden in de feitelijke stellingen van de Commissie gaven daartoe voldoende aanleiding.

Onjuiste behandeling van het bewijsaanbod van 20 februari 2017: volgens rekwirant bestaat het gebrek erin dat het Gerecht de als bewijs overgelegde brief van een wetenschappelijk medewerker van een universiteit, welke brief inside-information bevat, niet grondiger heeft onderzocht, hoewel het het bewijs uitdrukkelijk heeft toegestaan.

Rekwirant heeft kritiek op het feit dat het Gerecht het getuigenverhoor van de woordvoerder van de Commissie heeft geweigerd, hoewel uit voornoemd document voldoende aanknopingspunten bleken om die persoon te horen.

Niet-toepasselijk vermoeden van rechtmatigheid: rekwirant staat voor dat anders dan het Gerecht heeft vastgesteld, het door het Europese Hof ontwikkelde vermoeden van rechtmatigheid niet van toepassing is op het betoog van een instelling van de Unie, dat — indien dit klopt — zou neerkomen op een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De rechtspraak waarnaar het Gerecht verwijst om het vermoeden van rechtmatigheid toe te passen heeft betrekking op andere gevallen en kan bijgevolg niet worden toegepast op het onderhavige geval.

Niet-inaanmerkingneming van de aangedragen aanwijzingen voor het bestaan van meer documenten: rekwirant betwist met herhaling van zijn argumenten de vaststelling van het Gerecht dat hij geen sluitende aanwijzingen voor het bestaan van meer documenten heeft aangedragen.

Onterecht niet beoordelen van het argument van rekwirant inzake de transparantieplicht: rekwirant merkt op dat het Gerecht uitgaat van de onjuiste veronderstelling dat de stelling van de Commissie over het bestaan van meer documenten rechtmatig is, en dus ten onrechte voorbijgaat aan het argument van rekwirant inzake de transparantieplicht.

⁽¹⁾ PB 2001, L 145, blz. 43.

Beroep ingesteld op 4 juli 2018 — Europese Commissie / Italiaanse Republiek

(Zaak C-443/18)

(2018/C 294/53)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: B. Eggers, D. Bianchi, gemachtigden)

Verwerende partij: Italiaanse Republiek

Conclusies

1) vaststellen dat de Italiaanse Republiek,

- door in het beperkingsgebied niet te zorgen voor de onmiddellijke verwijdering van ten minste alle planten waarvan is vastgesteld dat zij besmet zijn met *Xylella fastidiosa* en die zich in de besmette zone binnen een straal van 20 km van de grens van de besmette zone met de rest van het grondgebied van de Unie bevinden, haar verplichtingen uit hoofde van artikel 7, lid 2, onder c), van uitvoeringsbesluit (EU) 2015/789 ⁽¹⁾ niet is nagekomen;
- door in het beperkingsgebied niet te zorgen voor toezicht op de aanwezigheid van *Xylella fastidiosa* door jaarlijks op passende tijdstippen onderzoeken uit te voeren, haar verplichtingen uit hoofde van artikel 7, lid 7, van uitvoeringsbesluit (EU) 2015/789 niet is nagekomen;
- door bovendien voortdurend na te laten onmiddellijk maatregelen te nemen ter preventie van de verspreiding van *Xylella fastidiosa*, door opeenvolgende niet-nakomingen van de specifieke verplichtingen van uitvoeringsbesluit (EU) 2015/789 met betrekking tot de respectieve besmette zones, zodat de ziekte zich verder kon verspreiden, haar verplichtingen uit hoofde van artikel 6, leden 2, 7 en 9, en artikel 7, lid 2, onder c), en lid 7, van uitvoeringsbesluit (EU) 2015/789 en uit hoofde van artikel 16, lid 1, van richtlijn 2000/29/EG ⁽²⁾ alsook de in artikel 4, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde verplichting tot loyale samenwerking niet is nagekomen.

2) de Italiaanse Republiek verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De gegevens waarover de Commissie beschikt, die zijn gebaseerd op de door de Italiaanse Republiek verstrekte informatie, de door de Commissie verrichte audits en de wetenschappelijke adviezen van EFSA en van andere instanties, duiden op onderzoeken die met vertraging zijn verricht, aanzienlijke vertragingen en nalatigheid met betrekking tot de verwijdering van de planten waarvan is vastgesteld dat zij besmet zijn, niet alleen tot de datum van verzending van het met redenen omkleed advies maar ook nog op de datum van instelling van het onderhavige beroep. Bijgevolg is de Commissie van mening dat de voortdurende algemene niet-nakoming door Italië van de verplichting om de verspreiding van de in de hierboven genoemde artikelen bedoelde ziekte te voorkomen, is aangetoond.

⁽¹⁾ Uitvoeringsbesluit (EU) 2015/789 van de Commissie van 18 mei 2015 betreffende maatregelen om het binnenbrengen en de verspreiding in de Unie van *Xylella fastidiosa* (Wells et al.) te voorkomen [Kennisgeving geschied onder nummer C(2015) 3415] (PB 2015, L 125, blz. 36).

⁽²⁾ Richtlijn 2000/29/EG van de Raad van 8 mei 2000 betreffende de beschermende maatregelen tegen het binnenbrengen en de verspreiding in de Gemeenschap van voor planten en voor plantaardige producten schadelijke organismen (PB 2000, L 169, blz. 1).

GERECHT

Arrest van het Gerecht van 3 juli 2018 — Keramag Keramische Werke e.a. / Commissie

(Gevoegde zaken T-379/10 RENV en T-381/10 RENV) ⁽¹⁾

(„Mededinging — Mededingingsregelingen — Franse markt voor badkamersanitair — Besluit waarbij een inbreuk op artikel 101 VWEU en artikel 53 van de EER-Overeenkomst wordt vastgesteld — Deelname aan de mededingingsregeling van bepaalde entiteiten — Nieuwe beoordeling van bewijzen”)

(2018/C 294/54)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen in zaak T-379/10 RENV: Keramag Keramische Werke GmbH, voorheen Keramag Keramische Werke AG (Ratingen, Duitsland) en de 5 andere verzoekende partijen wier namen staan vermeld in de bijlage bij het arrest. *Verzoekende partijen in zaak T-381/10 RENV:* Sanitec Europe Oy (Helsinki, Finland) (vertegenwoordigers: P. Lindfelt, K. Struckmann, avocats, en J. Killick, barrister)

Verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: F. Castillo de la Torre, F. Ronkes Agerbeek en J. Norris-Usher, gemachtigden)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 263 VWEU, strekkende tot, ten eerste, gedeeltelijke nietigverklaring van besluit C(2010) 4185 definitief van de Commissie van 23 juni 2010 inzake een procedure op grond van artikel 101 VWEU en artikel 53 van de EER-Overeenkomst (zaak COMP/39092 — Badkamersanitair) en, ten tweede, verlaging van de bij dat besluit aan verzoeksters opgelegde geldboete

Dictum

- 1) *Het beroep wordt verworpen.*
- 2) *Keramag Keramische Werke GmbH en de andere verzoekende partijen wier namen staan vermeld in de bijlage bij het arrest dragen naast hun eigen kosten die van de Europese Commissie in de zaken C-613/13 P, T-379/10 RENV en T-381/10 RENV.*

⁽¹⁾ PB C 301 van 6.11.2010.

Arrest van het Gerecht van 4 juli 2018 — Deluxe Entertainment Services Group/EUIPO (deluxe)(Zaak T-222/14 RENV) ⁽¹⁾

[„Uniemerk — Aanvraag voor Uniebeeldmerk deluxe — Absolute weigeringsgrond — Geen onderscheidend vermogen — Artikel 7, lid 1, onder b), van verordening (EG) nr. 207/2009 [thans artikel 7, lid 1, onder b) van verordening (EU) 2017/1001] — Motiveringsplicht — Artikel 75 van verordening nr. 207/2009 (thans artikel 94 van verordening 2017/1001)”]

(2018/C 294/55)

Procestaal: Spaans

Partijen

Verzoekende partij: Deluxe Entertainment Services Group Inc. (Burbank, Californië, Verenigde Staten) (vertegenwoordigers: L. Gellman, solicitor, en M. Esteve Sanz, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO) (vertegenwoordiger: S. Palmero Cabezas, gemachtigde)

Voorwerp

Beroep tegen de beslissing van de tweede kamer van beroep van het EUIPO van 22 januari 2014 (zaak R 1250/2013-2) inzake een aanvraag tot inschrijving van het beeldteken deluxe als Uniemerk

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) Deluxe Entertainment Services Group Inc. wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 175 van 10.6.2014.

Arrest van het Gerecht van 3 juli 2018 — Transtec/Commissie(Zaak T-616/15) ⁽¹⁾

(„EOF — ACS-landen — Overeenkomst van Cotonou — Steunprogramma voor culturele initiatieven in de Portugeestalige landen van Afrika — Bedragen die de Commissie heeft uitbetaald aan de organisatie belast met de financiële uitvoering van het programma in Guinee-Bissau — Invordering naar aanleiding van een financiële audit — Verrekening van schuldvorderingen — Evenredigheid — Ongerechtvaardigde verrijking — Niet-contractuele aansprakelijkheid”)

(2018/C 294/56)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: Transtec (Brussel, België) (vertegenwoordiger: L. Levi, advocaat)

Verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: aanvankelijk A. Aresu en S. Bartelt, vervolgens A. Aresu, gemachtigden)

Voorwerp

Ten eerste, een verzoek krachtens artikel 263 VWEU tot nietigverklaring van de verrekeningsbesluiten in de brieven van de Commissie van 27 augustus, 7, 16, 23 en 25 september 2015, tot invordering van het bedrag van 624 388,73 EUR, zijnde een deel van de voorschotten die aan verzoekster zijn uitgekeerd in het kader van een steunprogramma voor culturele initiatieven in Guinee-Bissau, gefinancierd door het negende Europese Ontwikkelingsfonds (EOF), vermeerderd met verdragingsrente, en, ten tweede, een verzoek krachtens artikel 268 VWEU tot restitutie van de bedragen die verband zouden houden met ongerechtvaardigde verrijking, en tot vergoeding van de schade die verzoekster zou hebben geleden vanwege het gedrag van de Commissie

Dictum

- 1) *De verrekeningsbesluiten die zijn vervat in de brieven van de Europese Commissie van 27 augustus, 7, 16, 23 en 25 september 2015, tot invordering van het bedrag van 624 388,73 EUR, dat overeenkomt met een deel van de voorschotten die aan verzoekster zijn betaald in het kader van een steunprogramma voor culturele initiatieven in Guinee-Bissau, gefinancierd uit het negende Europees ontwikkelingsfonds (EOF), vermeerderd met verdragingsrente, worden gedeeltelijk nietig verklaard, voor zover zij betrekking hebben op de invordering van een bedrag van 312 265,42 EUR, dat overeenkomt met de niet in aanmerking komende uitgaven die zijn geïdentificeerd in financiële constatering nr. 2 van EOF-auditverslag 2007/20859 over het programmabestek voor doorloop en afronding, met nummer FED/2010/249 005.*
- 2) *Het beroep wordt verworpen voor het overige.*
- 3) *De Commissie en Transtec zullen elk hun eigen kosten dragen.*

⁽¹⁾ PB C 27 van 25.1.2016.

Arrest van het Gerecht van 5 juli 2018 — Spanje / Commissie

(Zaak T-88/17) ⁽¹⁾

[„Elfpo — Laatste jaar van uitvoering van de programmeringsperiode 2007-2013 — Goedkeuring van de rekeningen van de betaalorganen van de lidstaten — Besluit waarbij een bepaald bedrag in het kader van het programma voor plattelandsontwikkeling van de autonome gemeenschap Extremadura wordt aangemerkt als niet opnieuw te gebruiken — Berekenningsmethode — Artikel 69, lid 5 ter, van verordening (EG) nr. 1698/2005 — Gewettigd vertrouwen”]

(2018/C 294/57)

Procestaal: Spaans

Partijen

Verzoekende partij: Koninkrijk Spanje (vertegenwoordigers: M. A. Sampol Pucurull en M. J. García-Valdecasas Dorrego, gemachtigden)

Verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: J. Aquilina en M. Morales Puerta, gemachtigden)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 263 VWEU strekkende tot gedeeltelijke nietigverklaring van uitvoeringsbesluit (EU) 2016/2113 van de Commissie van 30 november 2016 inzake de goedkeuring van de rekeningen van de betaalorganen van de lidstaten betreffende de door het Europees Landbouwfonds voor plattelandsontwikkeling (Elfpo) gefinancierde uitgaven in het laatste jaar van uitvoering van de Elfpo-programmeringsperiode 2007-2013 (16 oktober 2014-31 december 2015) (PB 2016, L 327, blz. 79), waarbij de Commissie met het oog op de goedkeuring van de rekeningen van het betaalorgaan van Extremadura een bedrag van 5 364 682,52 EUR als een „niet opnieuw te gebruiken bedrag” heeft aangemerkt.

Dictum

- 1) *Het beroep wordt verworpen.*
- 2) *Het Koninkrijk Spanje wordt verwezen in de kosten.*

⁽¹⁾ PB C 95 van 27.3.2017.

Arrest van het Gerecht van 30 mei 2018 — RT/Parlement

(Zaak T-98/17) ⁽¹⁾

(„Openbare dienst — Ambtenaren — Ziekteverlof — Artikel 59, lid 1, van het Statuut — Interne regels voor de controle op afwezigheid van het werk en periodieke controles op het voortduren van invaliditeit — Medisch arrest — Ontbreken van de handtekening en het stempel van de arts — Medisch controle op afstand door middel van Internet — Weigering van aanvaarding”)

(2018/C 294/58)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: RT (vertegenwoordiger: C. Bernard-Glanz, advocaat)

Verwerende partij: Europees Parlement (vertegenwoordigers: J. Steele en E. Taneva, gemachtigden)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 270 VWEU, strekkende tot nietigverklaring van het besluit van het Parlement van 30 juni 2016 waarbij een door verzoeker op 27 juni 2016 overgelegd document niet wordt aanvaard als medisch attest waarbij een ziekteverlof wordt voorgeschreven

Dictum

- 1) *Het besluit van het Europees Parlement waarbij een door RT op 27 juni 2016 overgelegd document niet wordt aanvaard als medisch attest waarbij een ziekteverlof wordt voorgeschreven wordt nietig verklaard.*
- 2) *Het Parlement wordt verwezen in de kosten.*

⁽¹⁾ PB C 129 van 24.4.2017.

Arrest van het Gerecht van 29 juni 2018 — HF / Parlement(Zaak T-218/17) ⁽¹⁾

(„Openbare dienst — Arbeidscontractanten — Artikel 24 van het Statuut — Verzoek om bijstand — Artikel 12 bis van het Statuut — Psychisch geweld — Adviescomité intimidatie en de voorkoming van intimidatie op het werk — Besluit tot afwijzing van het verzoek om bijstand — Recht om te worden gehoord — Beginsel van hoor en wederhoor — Weigering van kennisgeving van het advies van het adviescomité en van de verslagen van het horen van getuigen — Duur van de administratieve procedure — Redelijke termijn”)

(2018/C 294/59)

Procestaal: Frans

Partijen

Verzoekende partij: HF (vertegenwoordiger: A. Tymen, advocaat)

Verwerende partij: Europees Parlement (vertegenwoordigers: E. Taneva en M. Ecker, gemachtigden)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 270 VWEU, ten eerste strekkende tot nietigverklaring van het besluit van het Parlement van 3 juni 2016 waarbij het tot het aangaan van aanstellingsovereenkomsten bevoegd gezag van die instelling verzoeksters verzoek om bijstand van 11 december 2014 heeft afgewezen, en ten tweede tot vergoeding van de schade die zij zou hebben geleden als gevolg van de onrechtmatigheden van dat gezag bij de behandeling van het verzoek om bijstand

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) Het Europees Parlement draagt zijn eigen kosten en wordt verwezen in een vierde van de kosten van HF.
- 3) HF wordt verwezen in drie vierden van zijn eigen kosten.

⁽¹⁾ PB C 178 van 6.6.2017.

Arrest van het Gerecht van 3 juli 2018 — Vienna International Hotelmanagement/EUIPO (Vienna House en VIENNA HOUSE)(Zaken T-402/17 en T-403/17) ⁽¹⁾

[„Uniemerk — Aanvragen voor Uniewoordmerk Vienna House en Uniebeeldmerk VIENNA HOUSE — Absolute weigeringsgrond — Beschrijvend karakter — Geen onderscheidend vermogen — Artikel 7, lid 1, onder b) en c), van verordening (EG) nr. 207/2009 [thans artikel 7, lid 1, onder b) en c), van verordening 2017/1001]”]

(2018/C 294/60)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Vienna International Hotelmanagement AG (Wenen, Oostenrijk) (vertegenwoordiger: E. Zrzavy, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordiger: D. Hanf, gemachtigde)

Voorwerp

Twee beroepen tegen de beslissingen van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 25 april 2017 (zaken R 333/2016-4 en R 332/2016-4) inzake aanvragen tot inschrijving van, ten eerste, het woordteken Vienna House en, ten tweede, het beeldteken VIENNA HOUSE als Uniemerken

Dictum

1) *De zaken T-402/17 en T-403/17 worden gevoegd voor het onderhavige arrest.*

2) *De beroepen worden verworpen.*

3) *Vienna International Hotelmanagement AG wordt verwezen in de kosten.*

(¹) PB C 277 van 21.8.2017.

Beroep ingesteld op 23 mei 2018 — García Ruiz/Parlement

(Zaak T-322/18)

(2018/C 294/61)

Procestaal: Spaans

Partijen

Verzoekende partij: Faustino-Francisco García Ruiz (Alcorcón, Spanje) (vertegenwoordiger: C. Manzano Ledesma, advocaat)

Verwerende partij: Europees Parlement

Conclusies

— Dit beroep aanmerken als een betwisting van de handeling van de Commissie verzoekschriften en, wanneer het beroep ontvankelijk wordt verklaard, vaststellen dat rechten zijn geschonden en aldus verzoekers belangen voor dit Gerecht waarborgen.

— In voorkomend geval verweerder verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep betoogt verzoeker:

Het beroep is ingesteld omdat de Commissie verzoekschriften van het Europees Parlement tot verzoeker geen andere maatregel heeft gericht dan een aanbeveling of een advies, en aldus de rechten van verzoeker niet heeft beschermd, hetgeen overeenkomstig artikel 232, lid 3, VEG en artikel 265, lid 3, VWEU in strijd is met het Verdrag.

De besluiten van de overheidsadministratie van de Comunidad de Madrid en de beslissingen van de rechterlijke instanties schaden zijn rechten en economische belangen, wegens schending van het recht op het ontvangen van de aanvullende pensioenuitkering van het door de Comunidad de Madrid toegekende overheidspensioen.

Het administratieve besluit van de Comunidad de Madrid en de beslissingen van de rechterlijke instanties leiden tot ongelijke behandeling en pensioendiscriminatie tussen andere vrijwillig en verplicht gepensioneerden.

De Europese Unie is bevoegd op het gebied van pensioenen, zodat het aan het Gerecht staat om de rechten van verzoeker te waarborgen wanneer de nationale overheidsadministratie en gerechtelijke instanties het door vaste rechtspraak van de gerechtelijke instanties van de Unie en richtlijnen met betrekking tot pensioengelijkheid verleende recht miskennen zonder dat er sprake is van objectieve feitelijke en juridische ongelijkheid tussen de twee bovengenoemde categorieën pensioengerechtigden.

Beroep ingesteld op 31 mei 2018 — NEC Corporation/Commissie

(Zaak T-341/18)

(2018/C 294/62)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: NEC Corporation (Tokio, Japan) (vertegenwoordigers: R. Bachour, Solicitor, O. Brouwer en A. Pliego Selie, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- besluit C(2018) 1768 final van de Commissie van 21 maart 2018 betreffende een procedure op grond van artikel 101 VWEU en artikel 53 van de EER-overeenkomst (zaak AT.40136 — Condensatoren) nietig te verklaren, voor zover daarin wordt vastgesteld dat verzoekster artikel 101 VWEU / artikel 53 van de EER-overeenkomst heeft geschonden,
- subsidiair, het bestreden besluit nietig te verklaren voor zover verzoekster daarbij een geldboete wordt opgelegd, en/of
- meer subsidiair, zijn volledige rechtsmacht uit te oefenen en de geldboete — gelet op het in het eerste en tweede middel uiteengezette betoog — terug te brengen tot een niveau dat in overeenstemming is met het recht en met de gedachte achter het juridische concept van recidive die als verzwarende omstandigheid een verhoging van de geldboete rechtvaardigt, en dat evenredig is, en
- de Commissie te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter onderbouwing van haar beroep voert verzoekster drie middelen aan.

1. Ten eerste geeft het bestreden besluit volgens verzoekster blijk van kennelijk onjuiste rechtsopvattingen en beoordelingen en is het onvoldoende gemotiveerd waar recidive als een verzwarende omstandigheid in aanmerking is genomen bij de oplegging van de geldboete aan NEC Corporation, waardoor de haar opgelegde geldboete in strijd is met het evenredigheidsbeginsel.
2. Ten tweede schendt het bestreden besluit volgens verzoekster haar rechten van verdediging waar in artikel 1 ervan wordt gesuggereerd dat zij zelf heeft deelgenomen aan de vastgestelde inbreuk terwijl dit niet werd vermeld of zelfs nog maar gesuggereerd in de mededeling van punten van bezwaar. Deze vaststelling is bovendien zowel rechtens als feitelijk onjuist en steunt op een tegenstrijdige bevinding en redenering doordat tezelfdertijd wordt erkend (doch als irrelevant wordt aangemerkt) dat NEC Corporation enerzijds niet op de hoogte was van de inbreuk en zij anderzijds als moederonderneming niettemin aansprakelijk is gesteld omdat zij (beweerdelijk) gedurende een bepaalde periode zeggenschap had over Tokin Corporation.

3. Ten derde heeft de Commissie volgens verzoekster nagelaten om op het basisbedrag van de aan Tokin Corporation opgelegde geldboete dezelfde vermindering toe te passen als die welke zij op het basisbedrag voor de aan NEC Corporation opgelegde geldboete heeft toegepast. Bovendien had de Commissie bij de vaststelling van de geldboete moeten uitgaan van een gemiddelde verkoopwaarde in plaats van een niet-representatieve verkoopwaarde van het laatste jaar van de vastgestelde inbreuk. Volgens verzoekster leiden deze tekortkomingen ertoe dat de geldboete onjuist is berekend en/of onevenredig is (alsook tot een ontoereikende motivering wat het eerste gegeven betreft aangezien in de motivering van het bestreden besluit niet is aangegeven waarom dezelfde vermindering blijkbaar niet werd toegepast op het basisbedrag dat in aanmerking is genomen voor de aan NEC Corporation opgelegde geldboete).

Beroep ingesteld op 30 mei 2018 — Nichicon Corporation/Commissie

(Zaak T-342/18)

(2018/C 294/63)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Nichicon Corporation (Kioto, Japan) (vertegenwoordigers: A. Ablasser-Neuhuber, F. Neumayr, G. Fussenegger en H. Kühnert, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- besluit C(2018) 1768 final van de Commissie van 21 maart 2018 betreffende een procedure op grond van artikel 101 VWEU en artikel 53 van de EER-overeenkomst (zaak AT.40136 — Condensatoren) in zijn geheel nietig te verklaren voor zover het betrekking heeft op verzoekster;
- subsidiair:
 - a. artikel 1, onder f), van het bestreden besluit, waarbij wordt vastgesteld dat verzoekster in de sector van elektrolytische condensatoren heeft deelgenomen aan één enkele en voortdurende inbreuk op artikel 101 VWEU en artikel 53 van de EER-overeenkomst die de hele EER bestreek en die bestond in overeenkomsten en onderling afgestemde feitelijke gedragingen om het prijsgedrag onderling af te stemmen van 26 juni 1998 tot en met 31 mei 2010, en
 - b. artikel 2, onder i), van het bestreden besluit, waarbij verzoekster een geldboete van 72 901 000 EUR is opgelegd, gedeeltelijk nietig te verklaren, en
- de aan verzoekster opgelegde geldboete te verlagen op grond van artikel 261 VWEU en artikel 31 van verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad ⁽¹⁾;
- hoe dan ook, zijn eigen beoordeling van het bedrag van de geldboete in de plaats te stellen van die van de Commissie, en de aan verzoekster opgelegde geldboete te verlagen op grond van artikel 261 VWEU en artikel 31 van verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad, en
- de Commissie te verwijzen in de kosten overeenkomstig artikel 134 van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter onderbouwing van haar beroep voert verzoekster vijf middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan feitelijke onjuistheden

De beweerde feitelijke onjuistheden hebben met name betrekking op drie contactperiodes. Volgens verzoekster heeft de Commissie onjuiste feitelijke vaststellingen verricht die onvoldoende waren bewezen. Dientengevolge is de Commissie er ten onrechte van uitgegaan dat artikel 101 VWEU was geschonden.

2. Twee middel, ontleend aan onjuiste rechtsopvattingen bij de kwalificatie als één enkele en voortdurende inbreuk en bij de aanname dat verzoekster aansprakelijk was voor de deelneming

Het tweede middel betreft de omstandigheid dat de Commissie volgens verzoekster blijkt heeft gegeven van onjuiste opvattingen, zowel wat de kwalificatie van de contacten als één enkele en voortdurende inbreuk betreft als wat verzoeksters aansprakelijkheid voor een dergelijke inbreuk betreft. Ten eerste heeft de Commissie niet rechtens genoegzaam aangetoond dat er sprake was van één enkele en voortdurende inbreuk. Ten tweede heeft zij verzoekster ten onrechte aansprakelijk gesteld voor contacten waaraan die laatste niet had deelgenomen. Ten derde is de Commissie verkeerdelijk tot de slotsom gekomen dat de inbreuk vóór 7 november 2003 ononderbroken had voortgeduurd. Ten vierde heeft zij verzoekster ten onrechte aansprakelijk gesteld voor voortgezette deelneming aan één enkele en voortdurende inbreuk na 10 november 2008. Wegens overschrijding van de gestelde termijn kon de Commissie verzoekster bijgevolg geen geldboetes meer opleggen. Ten vijfde heeft zij ten onrechte geoordeeld dat verzoekster nog steeds aan één enkele en voortdurende inbreuk deelnam ook al had deze laatste zich uitdrukkelijk daarvan gedistantieerd.

3. Derde middel, ontleend aan onbevoegdheid

4. Vierde middel, ontleend aan een kennelijke beoordelingsfout bij de vaststelling van de geldboete

In haar vierde middel beroept verzoekster zich op kennelijke beoordelingsfouten bij de vaststelling van de geldboete. Ten eerste is de Commissie voorbijgegaan aan het evenredigheidsbeginsel en aan haar eigen richtsnoeren voor de berekening van geldboeten door de geldboete ten onrechte op basis van de gehele verkoopwaarde in de EER te berekenen. Ten tweede en ten derde heeft de Commissie het evenredigheidsbeginsel, de motiveringplicht alsook het ne-bis-in-idem-beginsel geschonden doordat zij zowel de coëfficiënt voor de ernst van de inbreuk als het aanvullend bedrag onjuist heeft bepaald. Ten vierde heeft zij het evenredigheidsbeginsel, haar motiveringplicht en het beginsel van gelijke behandeling geschonden door bij de bepaling van de geldboete er onvoldoende rekening mee te houden dat verzoeksters slechts in beperkte mate aan de inbreuk had deelgenomen. Bovendien heeft de Commissie het evenredigheidsbeginsel en de richtsnoeren voor de berekening van de geldboeten geschonden waar zij verzoeksters eventuele nalatigheid, haar zeer beperkte rol en het feit dat zij zich concurrerend op de markt had gedragen, niet als verzachtende omstandigheden in aanmerking heeft genomen.

5. Vijfde middel, ontleend aan schending van wezenlijke vormschriften

Met het vijfde middel betoogt verzoekster dat de Commissie wezenlijke vormschriften in de zin van artikel 263 VWEU heeft geschonden door Nichicon geen aanvullende punten van bezwaar mee te delen en haar onvoldoende tijd te verlenen om zich te verdedigen.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad van 16 december 2002 betreffende de uitvoering van de mededingingsregels van de artikelen 81 en 82 van het Verdrag (PB 2003, L 1, blz. 1).

Beroep ingesteld op 3 juni 2018 — Tokin Corporation/Commissie**(Zaak T-343/18)**

(2018/C 294/64)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: Tokin Corporation (Sendai City, Japan) (vertegenwoordigers: C. Thomas, T. Yuen en M. Perez, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- artikel 2, onder f), van besluit C(2018) 1768 van de Commissie van 21 maart 2018 nietig te verklaren voor zover TOKIN Corporation daarbij hoofdelijk met NEC Corporation een geldboete van 5 036 000 EUR is opgelegd;
- de geldboete die TOKIN Corporation in artikel 2, onder f), van dat besluit hoofdelijk met NEC Corporation is opgelegd, vast te stellen op een lager bedrag;
- artikel 2, onder g), van dat besluit nietig te verklaren voor zover TOKIN Corporation daarin een geldboete van 8 814 000 EUR is opgelegd;
- de geldboete die TOKIN Corporation in artikel 2, onder g), van dat besluit is opgelegd, vast te stellen op een lager bedrag, en
- de Commissie te verwijzen in de kosten van verzoekster.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter onderbouwing van haar beroep voert de verzoekende partij twee middelen aan.

1. Eerste middel: de Commissie heeft artikel 23, lid 3, van verordening nr. 1/2003⁽¹⁾ en het beginsel van gelijke behandeling geschonden door bij de bepaling van de waarde van haar verkopen de jaren 2011 en 2012 als referentieperiode te nemen.
2. Tweede middel: de Commissie heeft artikel 23, lid 3, van verordening nr. 1/2003 en het beginsel van persoonlijke aansprakelijkheid geschonden waar zij wegens verzachtende omstandigheden een vermindering heeft toegepast op het basisbedrag van de geldboete, in plaats van de voor de berekening van het basisbedrag gebruikte coëfficiënt voor de ernst van de inbreuk te verminderen met inaanmerkingneming van een aspect van de inbreuk waarvoor verzoekster aansprakelijk werd gehouden.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad van 16 december 2002 betreffende de uitvoering van de mededingingsregels van de artikelen 81 en 82 van het Verdrag (PB 2003, L 1, blz. 1).

Beroep ingesteld op 4 juni 2018 — Rubycon en Rubycon Holdings/Commissie**(Zaak T-344/18)**

(2018/C 294/65)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partijen: Rubycon Corp. (Ina City, Japan) en Rubycon Holdings Co. Ltd (Ina City) (vertegenwoordigers: J. Rivas Andrés, A. Federle en M. Relange, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partijen verzoeken het Gerecht:

- besluit C(2018) 1768 final van de Commissie van 21 maart 2018 betreffende een procedure op grond van artikel 101 VWEU en artikel 53 van de EER-overeenkomst in zaak AT.40136 — Condensatoren — nietig te verklaren voor zover dit besluit betrekking heeft op Rubycon, met name artikel 1, onder h), artikel 2, onder k), artikel 2, onder l), en artikel 4 ervan;
- te gelasten dat de geldboete die Rubycon in artikel 2 van het bestreden besluit is opgelegd, beduidend wordt verminderd, namelijk tot een bedrag dat niet-discriminatoir is en rekening houdt met de uitzonderlijk hoge mate van samenwerking van Rubycon;
- de Commissie te verwijzen in de kosten van verzoeksters.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter onderbouwing van hun beroep voeren verzoeksters twee middelen aan.

1. Eerste middel: het bestreden besluit geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting doordat de Commissie heeft geweigerd om Rubycon op grond van punt 26 van de mededeling van de Commissie betreffende immuniteit tegen geldboeten en vermindering van geldboeten in kartelzaken ⁽¹⁾, „gedeeltelijke immuniteit” te verlenen voor de verhoogde zwaarte van de inbreuk.
2. Tweede middel: het bestreden besluit is ontoereikend gemotiveerd en geeft blijk van een onjuiste rechtsopvatting doordat de Commissie heeft besloten om niet af te wijken van de richtsnoeren voor de berekening van geldboeten die uit hoofde van artikel 23, lid 2, onder a), van verordening (EG) nr. 1/2003 worden opgelegd ⁽²⁾ en om Rubycon geen extra vermindering van de geldboete toe te kennen, hetgeen in strijd is met de Unierechtelijke beginselen van evenredigheid en gelijke behandeling, en met het beginsel van het persoonlijke karakter van straffen en sancties.

⁽¹⁾ Mededeling van de Commissie betreffende immuniteit tegen geldboeten en vermindering van geldboeten in kartelzaken (PB 2006, C 298, blz. 17).

⁽²⁾ Richtsnoeren voor de berekening van geldboeten die uit hoofde van artikel 23, lid 2, onder a), van verordening (EG) nr. 1/2003 worden opgelegd (PB 2006, C 210, blz. 2).

Beroep ingesteld op 5 juni 2018 — Ukrselhosprom PCF en Versobank/ECB**(Zaak T-351/18)**

(2018/C 294/66)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partijen: Ukrselhosprom PCF LLC (Solone, Oekraïne) en Versobank AS (Tallinn, Estland) (vertegenwoordigers: O. Behrends, L. Feddern en M. Kirchner, advocaten)

Verwerende partij: Europese Centrale Bank (ECB)

Conclusies

- nietigverklaring van het besluit van de Europese Centrale Bank ECB/SSM/2018–EE-1 WHD-2017-0012 van 26 maart 2018 waarbij de bankvergunning van Versobank AS werd ingetrokken;
- verwijzing van verweerster in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun beroep voeren de verzoekende partijen elf middelen aan.

1. Eerste middel: de ECB is niet bevoegd om een besluit vast te stellen met betrekking tot de liquidatie van Versobank AS.
2. Tweede middel: de ECB heeft geen eigen beoordeling gemaakt van de onderliggende kwesties betreffende de bestrijding van witwassen en van financiering van terrorisme.
3. Derde middel: de ECB heeft nagelaten alle relevante elementen van de zaak te onderzoeken en nauwkeurig en onpartijdig te beoordelen, met name met betrekking tot de risico's van witwassen en van financiering van terrorisme en de naleving van de voorschriften op die gebieden.
4. Vierde middel: de ECB heeft onterecht nagelaten andere opties te overwegen, in het bijzonder de optie om Versobank te verkopen dan wel Versobank de mogelijkheid te bieden zelf tot liquidatie over te gaan.
5. Vijfde middel: de ECB heeft het beginsel van gelijke behandeling geschonden.
6. Zesde middel: de ECB heeft het evenredigheidsbeginsel geschonden.
7. Zevende middel: de ECB heeft het vertrouwensbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel geschonden.
8. Achtste middel: de ECB heeft zich schuldig gemaakt aan misbruik van bevoegdheid.
9. Negende middel: de ECB heeft het recht om te worden gehoord geschonden.
10. Tiende middel: de ECB heeft het recht van verdediging geschonden.
11. Elfde middel: de ECB heeft nagelaten haar besluit deugdelijk te motiveren.

Beroep ingesteld op 5 juni 2018 — Nippon Chemi-Con Corporation/Commissie

(Zaak T-363/18)

(2018/C 294/67)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Nippon Chemi-Con Corporation (Tokio, Japan) (vertegenwoordigers: H. Niemeyer, M. Röhrig, D. Schlichting en I. Stoicescu, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- het besluit van de Europese Commissie van 21 maart 2018 betreffende een procedure op grond van artikel 101 VWEU en artikel 53 van de EER-overeenkomst (AT.40136 — Condensatoren) geheel of gedeeltelijk nietig te verklaren;
- subsidiair, artikel 2, onder g), van het besluit van de Europese Commissie van 21 maart 2018 nietig te verklaren;
- subsidiair, de geldboete die verzoekster is opgelegd in artikel 2, onder g), van het besluit van de Europese Commissie van 21 maart 2018, te verminderen door zijn volledige rechtsmacht uit te oefenen krachtens artikel 261 VWEU en artikel 31 van verordening 1/2003;
- de Europese Commissie te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter onderbouwing van haar beroep voert de verzoekende partij zes middelen aan.

1. Eerste middel: schending van het recht om te worden gehoord en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten

Volgens verzoekster heeft de Commissie haar recht om te worden gehoord geschonden door niet tot alle dossierstukken waarnaar zij in het bestreden besluit heeft verwezen toegang te verlenen, door niet elk mogelijkerwijs ontlastend bewijs te leveren, door een „letter of facts” in plaats van een aanvullende mededeling van punten van bezwaar over te maken om de tekortkomingen van de initiële mededeling van punten van bezwaar te verhelpen, en door onvoldoende toegang te verlenen tot de notulen van de vergaderingen met de andere partijen.

2. Tweede middel: de Commissie heeft geen nauwkeurige en samenhangende bewijzen aangedragen dat er sprake is van een inbreuk die tijdens de gehele duur ervan een impact had op de EER

De Commissie heeft volgens verzoekster bovendien geen nauwkeurig en samenhangend bewijs geleverd van het bestaan van een inbreuk die tijdens de gehele duur ervan een impact had op de EER, in het bijzonder wat de ECC-bijeenkomsten (1998-2003) en de tri- en multilaterale bijeenkomsten en hun impact op de EER van 2009 tot 2012 betreft.

3. Derde middel: onvoldoende bewijs van één enkele en voortdurende inbreuk

Volgens verzoekster de Commissie niet aangetoond dat er sprake was van één enkele voortdurende inbreuk die zich gedurende veertien jaar uitstreekte tot alle beweerde soorten bijeenkomsten over alle elektrolytische aluminiumcondensatoren en alle elektrolytische tantalumcondensatoren en die een impact had op de EER. De Commissie heeft evenmin naar behoren aangetoond dat er een totaalplan bestond dat louter op een mededingingsverstoring economisch doel was gericht, noch dat er een verband tussen de verschillende bijeenkomsten bestond.

4. Vierde middel: geen inbreuk met een mededingingsbeperkende strekking

De Commissie heeft volgens verzoekster evenmin aangetoond dat het mededingingsverstoring gedrag een inbreuk met een mededingingsbeperkende strekking opleverde, aangezien de vermeende uitwisselingen over toekomstige prijs- en aanbodinformatie tijdens de bijeenkomsten en de contacten die relevant waren voor de verkoop in de EER, sporadisch en zeer beperkt waren.

5. Vijfde middel: onbevoegdheid van de Commissie

Voorts heeft de Commissie zich volgens verzoekster ten onrechte bevoegd verklaard voor de beweerde inbreuk, aangezien zij het verband tussen de beweerde inbreuk en de EER onvoldoende heeft aangetoond. De Commissie heeft geen rekening gehouden met de overgelegde bewijzen waaruit bleek dat in wezen geen van de bi- en trilaterale contacten de verkoop in de EER enigerwijze beïnvloedde daar die contacten hoofdzakelijk niet-Europese klanten betroffen. De Commissie heeft geen bewijzen aangedragen voor haar stelling dat de Japanse condensatorenfabrikanten de bijeenkomsten bijwoonden met de bedoeling de mededinging in de EER te beperken.

6. Zesde middel: schending van artikel 23, leden 2 and 3, van verordening nr. 1/2003⁽¹⁾, van de boeterichtsnoeren van de Commissie⁽²⁾ en van de grondbeginselen voor de berekening van geldboeten, met name de beginselen van gelijke behandeling en evenredigheid.

Tot slot betoogt verzoekster dat de Commissie artikel 23, leden 2 en 3, van verordening nr. 1/2003 heeft geschonden, alsook haar eigen boeterichtsnoeren en de grondbeginselen voor de berekening van geldboeten, met name de beginselen van gelijke behandeling en evenredigheid, door een disproportioneel aandeel van de verkoopwaarde in aanmerking te nemen en door geen rekening ermee te houden dat de beweerde inbreuk slechts in beperkte mate de EER betrof.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad van 16 december 2002 betreffende de uitvoering van de mededingingsregels van de artikelen 81 en 82 van het Verdrag (PB 2003, L 1, blz. 1).

⁽²⁾ Richtsnoeren voor de berekening van geldboeten die uit hoofde van artikel 23, lid 2, onder a), van verordening (EG) nr. 1/2003 worden opgelegd (PB 2006, C 210, blz. 2).

Beroep ingesteld op 25 juni 2018 — Intas Pharmaceuticals/EUIPO — Laboratorios Indas (INTAS)

(Zaak T-380/18)

(2018/C 294/68)

Taal van het verzoekschrift: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Intas Pharmaceuticals Ltd (Ahmedabad, India) (vertegenwoordiger: M. Edenborough, QC)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Laboratorios Indas, SA (Pozuelo de Alarcón, Spanje)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager van het betrokken merk: verzoekende partij voor het Gerecht

Betrokken merk: Uniewoordmerk „INTAS” — inschrijvingsaanvraag nr. 14 153 811

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 16 april 2018 in zaak R 815/2017-4

Conclusies

- de bestreden beslissing vernietigen;
- subsidiair, de bestreden beslissing in die zin wijzigen dat de oppositie wordt terugverwezen naar de oppositieafdeling voor heroverweging;
- het EUIPO verwijzen in verzoeksters kosten van het onderhavige beroep en in de kosten van de procedure voor de kamer van beroep;
- subsidiair, voor het geval dat de andere partij voor de kamer van beroep intervenieert, het EUIPO en interveniënte hoofdelijk verwijzen in verzoeksters kosten van het onderhavige beroep en in de kosten van de procedure voor de kamer van beroep.

Middel

— schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

Beroep ingesteld op 26 juni 2018 — Sta*Ware EDV Beratung/EUIPO — Accelerate IT Consulting (businessNavi)**(Zaak T-383/18)**

(2018/C 294/69)

*Taal van het verzoekschrift: Duits***Partijen**

Verzoekende partij: Sta*Ware EDV Beratung GmbH (Starnberg, Duitsland) (vertegenwoordigers: M. Bölling en M. Graf, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Accelerate IT Consulting GmbH (Ahlen, Duitsland)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken merk: andere partij in de procedure voor de kamer van beroep

Betrokken merk: Uniebeeldmerk businessNavi — Uniemerken nr. 9 155 698

Procedure voor het EUIPO: nietigheidsprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de vijfde kamer van beroep van het EUIPO van 2 mei 2018 in zaak R 434/2017-5

Conclusies

— vernietiging van de bestreden beslissing, voor zover daarbij de beslissing van de nietigheidsafdeling van 16 februari 2017 (procedure nr. 12 336 C) is vernietigd en is beslist dat Uniemerken nr. 9 155 698 businessNavi (beeldmerk) voor de volgende diensten van klasse 42,

Updating van software, advisering op het gebied van computers, advisering inzake software, computersysteemanalyse, computersysteemontwerp, gegevensbeheer op servers, diensten van een computerprogrammeur, advisering op het gebied van elektronische gegevensverwerking (diensten van een informaticus), computerprogrammering, advisering inzake hard- en software, implementatie van computerprogramma's in netwerken, installatie en onderhoud van software voor toegang tot internet, installatie van computerprogramma's, configuratie van computernetwerken door software, capaciteitsbewaking en analyse van de exploitatie van netwerken, serverbeheer, technisch projectmanagement op het gebied van elektronische gegevensverwerking

ingeschreven blijft;

— verwijzing van het EUIPO in de kosten.

Aangevoerd middel

- schending van artikel 58, lid 1, onder a), en van artikel 18 van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad junctis regel 22, leden 3 en 4, en regel 40, lid 5, van verordening (EG) nr. 2868/95 van de Commissie.

Beroep ingesteld op 27 juni 2018 — Iccrea Banca / Commissie en GAR**(Zaak T-386/18)**

(2018/C 294/70)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo (Rome, Italië) (vertegenwoordigers: P. Messina, F. Isgrò en A. Dentoni Litta, advocaten)

Verwerende partijen: Europese Commissie, Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad

Conclusies

- besluit SRB/ES/SRF/2018/03 van de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad van 12 april 2018 en, in voorkomend geval, de bijlagen daarbij, alsook alle eventuele andere besluiten van de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad, al zijn zij niet bekend, op basis waarvan de Banca d'Italia (centrale bank van Italië) besluit nr. 0517765/18 van 27 april 2018 en besluit nr. 0646641/18 van 28 mei 2018 heeft vastgesteld, nietig verklaren krachtens artikel 263 VWEU;
- Iccrea Banca op grond van artikel 268 VWEU vergoeden voor de schade die de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad heeft veroorzaakt bij de berekening van de door verzoekster verschuldigde bijdragen en die bestaat in de betaling van hogere bijdragen;
- subsidiair, indien de voornoemde verzoeken niet worden ingewilligd, artikel 5, lid 1), onder a) en f), [van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 ⁽¹⁾] (of, in voorkomend geval, van de verordening in haar geheel) ongeldig verklaren wegens schending van de fundamentele beginselen van gelijke behandeling, non-discriminatie en evenredigheid;
- in elk geval de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad verwijzen in de kosten van de onderhavige procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep is gericht tegen besluit SRB/ES/SRF/2018/03 van de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad van 12 april 2018 en de bijlagen daarbij alsook tegen alle andere besluiten van de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad, al zijn zij niet bekend, op grond waarvan de door verzoekster uit hoofde van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 verschuldigde bijdragen zijn berekend.

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster vier middelen aan.

1. Ontoereikend onderzoek, onjuiste beoordeling van de feiten, schending en onjuiste toepassing van artikel 5, lid 1, onder a), van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 alsook schending van het non-discriminatiebeginsel en van het beginsel van goed bestuur
 - de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad heeft artikel 5, lid 1, onder a), van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 onjuist toegepast bij de berekening van de door verzoekster verschuldigde bijdragen door de passiva binnen de groep niet in aanmerking te nemen.

2. Ontoereikend onderzoek, onjuiste beoordeling van de feiten, schending en onjuiste toepassing van artikel 5, lid 1, onder f), van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63, en schending van het non-discriminatiebeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur
 - de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad heeft artikel 5, lid 1, onder f), van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 onjuist toegepast, met een dubbelstelling tot gevolg.
3. Onrechtmatigheid van de gedraging van een orgaan van de Unie die tot niet-contractuele aansprakelijkheid krachtens artikel 268 VWEU leidt
 - de gedraging van de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad voldoet aan alle van oudsher in de Unierechtspraak gestelde voorwaarden voor niet-contractuele aansprakelijkheid, te weten de onrechtmatigheid van de aan de instellingen verweten gedraging, het werkelijk bestaan van de schade en een oorzakelijk verband tussen de verweten gedraging en de gestelde schade.
4. Subsidiair en incidenteel, schending van het doeltreffendheidsbeginsel, het gelijkwaardigheidsbeginsel en het beginsel van gelijke behandeling, en derhalve niet-toepasselijkheid van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63
 - een eventuele tegenstrijdigheid tussen de voornoemde verordening en verzoeksters situatie zou in strijd zijn met de hierboven genoemde beginselen, aangezien personen die zich in dezelfde feitelijke situatie bevinden als Iccrea, verlaagde bijdragen zouden verschuldigd zijn, waardoor verzoeksters situatie onrechtmatig zou worden verslechterd, zodat vergelijkbare situaties verschillend zouden worden behandeld.

⁽¹⁾ Gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 van de Commissie van 21 oktober 2014 tot aanvulling van richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van wat de vooraf te betalen bijdragen aan afwikkelingsfinancieringsregelingen betreft (PB 2015, L 11, blz. 44).

Beroep ingesteld op 28 juni 2018 — Mellifera / Commissie

(Zaak T-393/18)

(2018/C 294/71)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Mellifera e. V., Vereinigung für wesensgemäße Bienenhaltung (Rosenfeld, Duitsland) (vertegenwoordiger: Rechtsanwält A. Willand)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- besluit Ares (2018) 2087165 van de Commissie van 19 april 2018, dat dezelfde dag ter kennis is gebracht van verzoekster, nietig verklaren;
- de Commissie verwijzen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van het beroep wordt het volgende middel aangevoerd:

schending van artikel 10, lid 1, juncto artikel 2, lid 1, onder g), van verordening (EG) nr. 1367/2006 ⁽¹⁾ en het Verdrag van Aarhus ⁽²⁾

- Verzoekster betoogt dat de verlenging van de goedkeuring van de werkzame stof „glyfosaat” een administratieve handeling is die kan worden herzien volgens de procedure van artikel 10, lid 1, van verordening nr. 1367/2006.
- Daarnaast wordt met name gesteld dat de verlenging van de goedkeuring een „individuele strekking” heeft, omdat in het kader van de goedkeuringsprocedure een besluit wordt vastgesteld ten aanzien van de aanvrager.
- Voorts wordt aangevoerd dat de goedkeuring van de werkzame stof „glyfosaat” op grond van de vigerende voorschriften enkel had mogen worden verleend indien zij gepaard ging met de oplegging van passende beperkingen en voorwaarden ter bescherming van de biodiversiteit.
- Verzoekster levert ten slotte kritiek op fouten die volgens haar zijn begaan tijdens de procedure voor de verlenging van de goedkeuring van de werkzame stof „glyfosaat”.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1367/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 6 september 2006 betreffende de toepassing van de bepalingen van het Verdrag van Aarhus betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden op de communautaire instellingen en organen (PB 2006, L 264, blz. 13).

⁽²⁾ Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden van de Europese Commissie voor Europa van de Verenigde Naties (VN/ECE).

Beroep ingesteld op 27 juni 2018 — TrekStor/EUIPO (Theatre)

(Zaak T-399/18)

(2018/C 294/72)

Taal van het verzoekschrift: Duits

Partijen

Verzoekende partij: TrekStor Ltd (Hongkong, China) (vertegenwoordigers: O. Spieker, A. Schönfleisch, M. Alber, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Betrokken merk: aanvraag voor Uniewoordmerk Theatre — inschrijvingsaanvraag nr. 16 374 886

Bestreden beslissing: beslissing van de tweede kamer van beroep van het EUIPO van 26 april 2018 in zaak R 2238/2017-2

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- verwijzing van het EUIPO in de kosten.

Aangevoerd middel

- schending van artikel 7, lid 1, onder b) en c), en lid 2, van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.
-

Beroep ingesteld op 2 juli 2018 — Zhadanov/EUIPO (PDF Expert)**(Zaak T-404/18)**

(2018/C 294/73)

*Procestaal: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: Igor Zhadanov (Odessa, Oekraïne) (vertegenwoordiger: P. Olson, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Betrokken merk: Uniewoordmerk „PDF Expert” — inschrijvingsaanvraag nr. 16 257 735

Bestreden beslissing: beslissing van de tweede kamer van beroep van het EUIPO van 18 april 2018 in zaak R 1813/2017-2

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- inschrijving van het onder nr. 16 257 735 aangevraagde Uniemerkt voor „Toepassingssoftware voor desktop computers, mobiele telefoons en draagbare elektronische apparatuur, met name software voor het bekijken, bewerken en beheren van pdf-documenten”;
- verwijzing van het EUIPO in de kosten.

Aangevoerde middelen

- De kamer van beroep heeft de bijzondere aard van de waren waarvoor het merk is aangevraagd, ten onrechte niet erkend;
- De kamer van beroep heeft het overgelegde bewijsmateriaal niet juist beoordeeld door te concluderen dat het aangevraagde merk geen onderscheidend vermogen door gebruik bezit.

Beroep ingesteld op 3 juli 2018 — Holmer Dahl/GAR**(Zaak T-405/18)**

(2018/C 294/74)

*Procestaal: Spaans***Partijen**

Verzoekende partij: Helene Holmer Dahl (Madrid, Spanje) (vertegenwoordigers: R. Vallina Hoset, A. Sellés Marco, C. Iglesias Megías en A. Lois Perreau de Pinninck, advocaten)

Verwerende partij: Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- vast te stellen dat de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad niet-contractueel aansprakelijk is en hem te veroordelen tot vergoeding van de schade die de verzoekende partij heeft geleden door al het handelen en niet-handelen van bedoelde raad als gevolg waarvan haar de eigendom is ontnomen van haar aandelen in BANCO POPULAR ESPAÑOL, S.A.
- de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad te veroordelen om de verzoekende partij de volgende vergoeding te betalen voor de geleden materiële en immateriële schade (hierna: „verschuldigd bedrag”):
 - materiële schade: een totaalbedrag van 160 558,41 EUR voor de afschrijving van de aandelen in Banco Popular, en
 - immateriële schade: een bedrag van maximaal 160 558,41 EUR dan wel een bedrag dat het Gerecht passend acht,
- het verschuldigde bedrag te verhogen met compensatoire rente vanaf 7 juni 2017 tot de uitspraak van het arrest betreffende het onderhavige beroep;
- het verschuldigde bedrag te verhogen met verpagingsrente vanaf de datum van uitspraak van dit arrest tot de volledige betaling van het verschuldigde bedrag, tegen de door de ECB voor basisherfinancieringstransacties vastgestelde rentevoet, vermeerderd met twee procentpunten, en
- de Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in de zaak T-659/17, Vallina Fonseca/Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad (PB 2017, C 424, blz. 42).

Beroep ingesteld op 2 juli 2018 — *mobile.de*/EUIPO — Droujestvo S Ogranichena Otgovornost „Rezon” (*mobile.ro*)

(Zaak T-412/18)

(2018/C 294/75)

Taal van het verzoekschrift: Duits

Partijen

Verzoekende partij: *mobile.de* GmbH (Dreilinden, Duitsland) (vertegenwoordiger: T. Lührig, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Droujestvo S Ogranichena Otgovornost „Rezon” (Sofia, Bulgarije)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Houder van het betrokken merk: verzoekende partij

Betrokken merk: Uniebeeldmerk *mobile.ro* — Uniemark nr. 8 838 542

Procedure voor het EUIPO: nietigheidsprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de eerste kamer van beroep van het EUIPO van 29 maart 2018 in zaak R 111/2015-1

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- verwijzing van het EUIPO in de kosten.

Aangevoerde middelen

- schending van artikel 18, lid 1, onder a), gelezen in samenhang met artikel 64, leden 2 en 3, van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad;
- schending van artikel 19, lid 2, en artikel 10, lid 3, van gedelegeerde verordening (EU) 2018/625 van de Commissie, gelezen in samenhang met artikel 64, leden 2 en 3, van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad;
- schending van artikel 60, lid 1, onder a), gelezen in samenhang met artikel 8, lid 1, onder b), lid 2, onder a), ii), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad;
- schending van artikel 4, lid 3, VEU, gelezen in samenhang met de rechtsopvattingen uit artikel 59, lid 1, onder b), van verordening (EG) nr. 207/2009 van de Raad en artikel 61, lid 2, van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.

Beroep ingesteld op 4 juli 2018 — Portigon/GAR**(Zaak T-413/18)**

(2018/C 294/76)

*Procestaal: Duits***Partijen**

Verzoekende partij: Portigon AG (Düsseldorf, Duitsland) (vertegenwoordigers: D. Bliesener en V. Jungkind, advocaten)

Verwerende partij: Gemeenschappelijke Afwikkelingsraad (GAR)

Conclusies

De verzoekende partij verzoekt het Gerecht:

- verweerders besluit van 12 april 2018 betreffende de berekening van de vooraf te betalen bijdrage aan het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds voor 2018 (referentienummer: SRB/ES/SRF/2018/03) nietig te verklaren voor zover het verzoekster betreft;
- verweerder te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster zeven middelen aan die in wezen identiek zijn aan of overeenstemmen met de middelen die zijn aangevoerd in het kader van zaak T-420/17, Portigon/GAR ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB 2017, C 277, blz. 56.

Beroep ingesteld op 4 juli 2018 — Silgan Closures en Silgan Holdings/Commissie

(Zaak T-415/18)

(2018/C 294/77)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partijen: Silgan Closures GmbH (München, Duitsland) en Silgan Holdings Inc. (Stamford, Connecticut, Verenigde Staten) (vertegenwoordigers: D. Seeliger, Y. Gürer, R. Grafunder en V. Weiss, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- inspectiebesluit C(2018) 2173 final van 6 april 2018, waarvan kennisgeving op 24 april 2018 is geschied, nietig verklaren;
- elke op grond van de inspectie genomen maatregel die krachtens dit onrechtmatig besluit ten uitvoer is gelegd, nietig verklaren;
- met name de Commissie gelasten alle kopieën van de documenten terug te geven, die in het kader van de inspectie zijn voorgelegd en meegenomen, op straffe van nietigverklaring van het toekomstige besluit van de Commissie door het Gerecht; en
- de Commissie verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

1. Schending van wezenlijke rechten van verdediging en procedurele beginselen

Met het eerste middel stellen verzoeksters met name dat het Bundeskartellamt aan de Commissie informatie heeft doorgegeven die verzoeksters in de loop van de sinds 2014 aanhangige nationale procedure bij het Bundeskartellamt in het kader van hun samenwerking ter beschikking hadden gesteld en die daarom overeenkomstig de regeling van uitwisseling van informatie op grond van artikel 12 van verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad⁽¹⁾ niet had mogen worden doorgegeven.

2. Onjuiste motivering van het inspectiebesluit en buitensporig verstrekkende en niet nader gespecificeerde beschrijving van de voorwerpen van de inspectie („fishing expedition”) alsmede ontbreken van toereikende aanwijzingen

3. Schending van het evenredigheidsbeginsel

Met dit middel stellen verzoeksters dat het bevel tot de inspectie op grond van de vaststellingen en de stand van de procedure bij het Bundeskartellamt noodzakelijk noch passend was.

4. Misbruik van bevoegdheid

Met het vierde middel betogen verzoeksters dat het bevel tot de inspectie berust op oneigenlijke overwegingen. Het ging erom een onrechtmatige samenwerking van het Bundeskartellamt en de Commissie te bewerkstelligen, de Commissie in de gelegenheid te stellen ondernemingen een sanctie op te leggen, hetgeen op nationaal niveau wegens een hiaat in de wetgeving mogelijk anderszins niet had kunnen worden verwezenlijkt.

5. Onbevoegdheid van de Commissie en schending van het subsidiariteitsbeginsel

Met dit middel stellen verzoeksters dat niet blijkt dat het voor het Bundeskartellamt niet mogelijk zou zijn geweest de aanhangige procedure volgens de regels af te doen en evenmin waarom de procedure wegens de omvang of de gevolgen ervan in een dermate vergevorderd stadium beter op Unieniveau werd gevoerd.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad van 16 december 2002 betreffende de uitvoering van de mededingingsregels van de artikelen 81 en 82 van het Verdrag (PB 2003, L 1, blz. 1).

Beroep ingesteld op 10 juli 2018 — Bauer Radio/EUIPO — Weinstein (MUSIKISS)

(Zaak T-421/18)

(2018/C 294/78)

Taal van het verzoekschrift: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Bauer Radio Ltd (Peterborough, Verenigd Koninkrijk) (vertegenwoordiger: G. Messenger, barrister)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Simon Weinstein (Wenen, Oostenrijk)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager van het betrokken merk: andere partij in de procedure voor de kamer van beroep

Betrokken merk: aanvraag voor Uniewoordmerk MUSIKISS — inschrijvingsaanvraag nr. 12 317 616

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de eerste kamer van beroep van het EUIPO van 14 maart 2018 in zaak R 510/2017-1

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- verwijzing van het EUIPO en andere partij in de procedure voor de kamer van beroep in hun eigen kosten en in verzoeksters kosten.

Aangevoerd middel

- schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.
-

Beroep ingesteld op 6 juli 2018 — Fissler/EUIPO (vita)**(Zaak T-423/18)**

(2018/C 294/79)

*Taal van het verzoekschrift: Duits***Partijen**

Verzoekende partij: Fissler GmbH (Idar-Oberstein, Duitsland) (vertegenwoordigers: G. Hasselblatt en K. Middelhoff, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Betrokken merk: Uniewoordmerk vita — inschrijvingsaanvraag nr. 15 857 188

Bestreden beslissing: beslissing van de vijfde kamer van beroep van het EUIPO van 28 maart 2018 in zaak R 1326/2017-5

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- verwijzing van het EUIPO in de kosten.

Aangevoerd middel

- schending van artikel 7, onder b) en c), van verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad.
-

ISSN 1977-0995 (elektronische uitgave)
ISSN 1725-2474 (papieren uitgave)

Bureau voor publicaties van de Europese Unie
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

NL